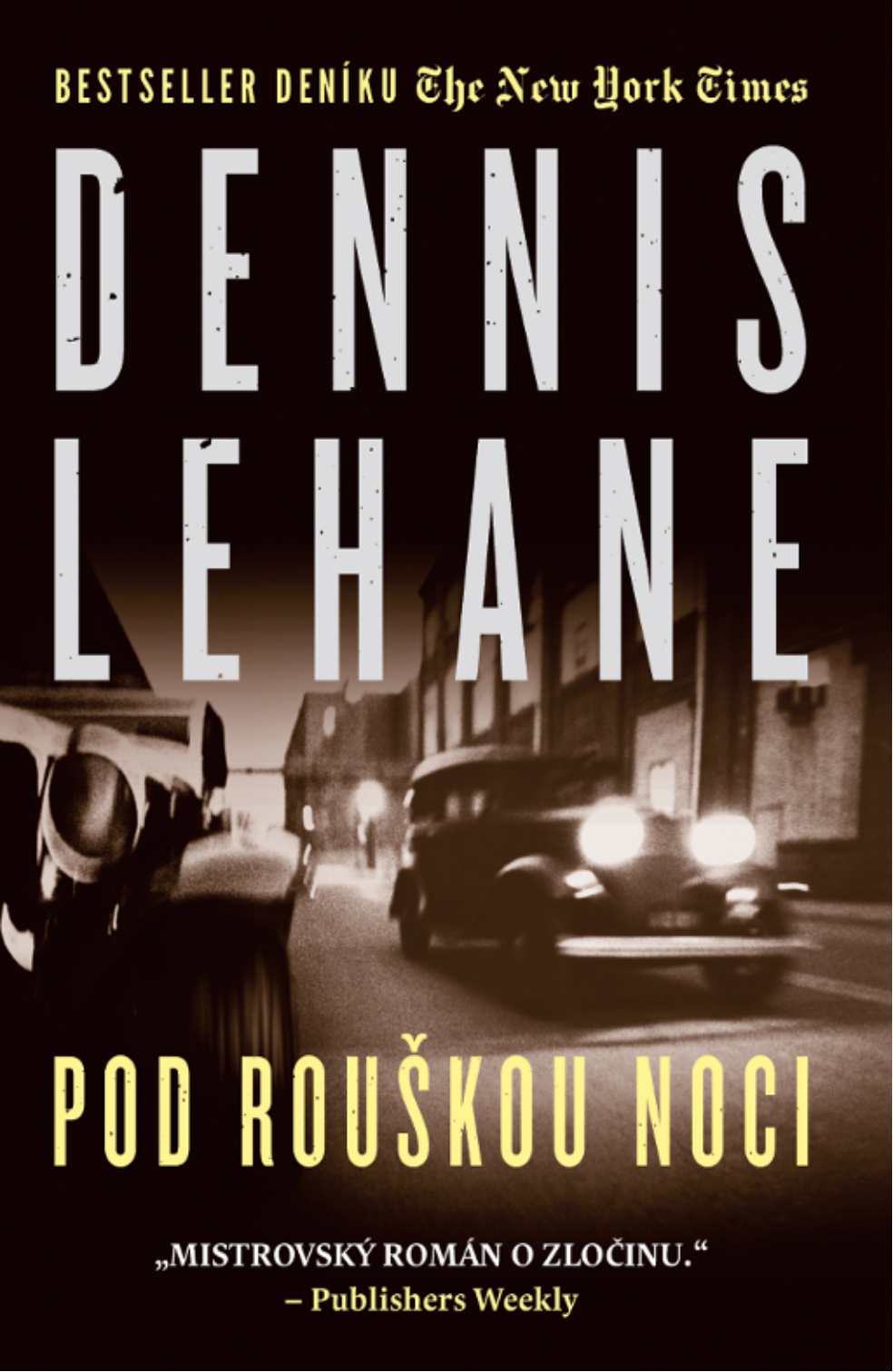

BESTSELLER DENÍKU *The New York Times*

DENNIS LEHANE

POD ROUŠKOU NOCI

„MISTROVSKÝ ROMÁN O ZLOČINU.“

– Publishers Weekly

Dennis Lehane
Pod rouškou noci

DENNIS LEHANE

POD ROUŠKOU NOCI

Nakladatelství Paseka
Praha – Litomyšl

PŘELOŽIL DAVID PETRŮ

LIVE BY NIGHT

Copyright © 2012 by Dennis Lehane

All rights reserved.

Translation © David Petrů, 2016

ISBN 978-80-7432-701-8 (váz.)

ISBN 978-80-7432-721-6 (epub)

ISBN 978-80-7432-722-3 (mobi)

ISBN 978-80-7432-723-0 (pdf)

Pro Angie
jel bych celou noc...

Kněží a válečníci jsou prapodivným způsobem spjati.

— CORMAC McCARTHY: KRVAVÝ POLEDNÍK
(př. *Martin Svoboda*)

Je pozdě být hodný.

— LUCKY LUCIANO

ČÁST I

BOSTON

1926–1929

kapitola jedna

PŮLNOČNÍ CHLAP VE VEČERNÍM MĚSTĚ

O pár let později vyvezli Joea Coughlina ve vlečném člunu do Mexického zálivu a zalili mu chodidla do vaničky s betonem. Zatímco dvanáct gangsterů čekalo, až budou dost daleko na širém moři a budou ho moct hodit přes palubu, Joe poslouchal bafání motoru a sledoval, jak za zádi pění bílá voda. A napadlo ho, že prakticky všechno podstatné – dobré či špatné –, co se v jeho životě stalo, se dalo do pohybu onoho rána, kdy mu poprvé přišla do cesty Emma Gouldová.

Setkali se krátce po rozbřesku v roce 1926, když Joe s bratry Bartolovými vyloupil hernu za jednou z ilegálních putyk Alberta Whitea v jižním Bostonu. Než do ní vkročili, neměli Joe ani Bartolové nejmenší tušení, že putyka patří Albertu Whiteovi. Kdyby to věděli, okamžitě by se rozprchli do tří různých směrů, aby co nejvíc znesnadnili případné pronásledování.

Po zadních schodech seběhli naprosto hladce. Bez problémů prošli prázdným lokálem. Bar a kasino se nacházely v zadní části skladu s nábytkem u přístaviště, jenž měl podle Joeova šéfa Tima Hickeyho patřit jakýmsi neškodným Řekům, kteří se přednedávnem přistěhovali z Marylandu. Jenže když vstoupili do zadní místnosti, právě tam probíhala partička pokeru – pět karbaníků popíjelo z těžkých křišťálových sklenic jantarovou kanadskou whisky a nad jejich hlavami se vznášel šedivý koberec cigaretového kouře. Uprostřed stolu se tyčil kopec peněz.

Ani jeden z těch chlapů nevypadal jako Řek. Natožpak neškodný Řek. Saka měli přehozená přes opěradla židlí, takže

byly zřetelně vidět pistole v pouzdrech u pasu. Když Joe, Dion a Paolo vešli s bouchačkami v rukou, žádný z mužů po zbrani nesáhl, ale Joe viděl, že o tom nejeden z nich uvažuje.

Jakási žena právě přinesla ke stolu pití. Odložila tác, zvedla z popelníku cigaretu, potáhla a zdálo se, že tváří v tvář třem namířeným pistolím zazívá. Jako by chtěla požádat, ať si jako přídatek připraví něco zajímavějšího.

Joe a Bartolové měli klobouky stažené hluboko do očí a spodní část obličeje zahalenou černým šátkem. Což bylo dobře, protože kdyby je tady někdo poznal, zbýval by jim zhruba půl den života.

Brnkačka, ujišťoval je Tim Hickey. Vpadněte tam nad ránem, až tam zůstane sedět jen pár trotlů v účtárně.

Na rozdíl třeba od pěti ozbrojených zabijáků u stolu s pokerem.

„Víte, komu to tady patří?“ zeptal se jeden z hráčů.

Joe ho nepoznával, zato znal chlapa, který seděl vedle – byl to Brenny Loomis, bývalý boxer a člen gangu Alberta Whitea, největšího Hickeyho rivala v pašerácké branži. V poslední době se proslýchalo, že Albert nakupuje samopaly Thompson, protože se schyluje k válce. Je to prý na vás: vyberte si stranu, nebo si vyberte náhrobní kámen.

„Všichni uděláte, co vám řeknu, a nikomu nezkřívíme ani vlasek,“ řekl Joe.

Ten chlap vedle Loomise si znovu otevřel hubu. „Ptal jsem se tě, jestli víš, komu to tady patří, idiote.“

Dion Bartolo ho přetáhl pistolí přes ústa. Takovou silou, že mu rozrazil ret a shodil ho ze židle. Aby všichni ostatní pochopili, o kolik je lepší být ten, co pažbou přes držku nedostal.

„Všichni kromě slečny na kolena,“ přikázal Joe. „Dejte ruce za hlavu a proplést prsty.“

Brenny Loomis se Joeovi zahleděl do očí. „Až to tady skončí, zajdu za tvou matkou, chlapečku. Pomůžu jí vybrat sako, který ti má připravit do rakve.“

Loomis, někdejší boxer z Mechanics Hall a sparingpartner

„Zákeřňáka“ Mullinse, měl údajně pěst tvrdou jako pytel kulečnickových koulí. Pro Alberta Whitea zabíjel. Nešlo přímo o zaměstnání, o jediný zdroj jeho obživy, ale prý Albertovi naznačil, že kdyby se z toho mělo stát místo na plný úvazek, má na ně přednostní právo.

Joe nikdy nezažil podobný strach, jako když se zadíval do Loomisových hnědých očí, přesto pokynul pistolí k podlaze a byl sám překvapený, že se mu nezachvěla ruka. Brendan Loomis si propletl prsty za hlavou a klekl si. Po něm následovali i ostatní.

Té holce Joe řekl: „Pojďte sem, slečno. Nic se vám nestane.“

Zamáčkla cigaretu a zahleděla se na něj, jako kdyby přemýšlela, jestli si má zapálit další nebo si třeba jít dolít pití. Potom vykročila k němu, dívka zhruba jeho věku, něco kolem dvacítiky, se zimními očima a pletí tak bledou, že téměř rozeznával krev a tkáň pod ní.

Zatímco sledoval, jak se k němu blíží, začali bratři Bartolové odzbrojovat karbaníky. Pistole hlučně dopadaly na vedlejší stůl na blackjack, ale dívka ani nemrkla. Za šedí v jejích očích tančily plamínky.

Postavila se přímo před hlavěň a zeptala se: „A co si bude pán k té loupeži dneska poránu přát?“

Joe jí podal jeden ze dvou plátěných pytlů, které s sebou přinesl. „Ty peníze na stole, prosím.“

„Hned to bude.“

Než došla ke stolu, vyndal z druhého pytle jedny pouta a pak ho hodil Paolovi. Paolo se sklonil u prvního karbaníka, spoutal mu ruce za zády a pokračoval k dalšímu.

Dívka shrnula bank ze středu stolu – Joe zaregistroval nejen peníze, ale i hodinky a šperky –, potom posbírala jednotlivé sázky. Paolo mezitím spoutal všechny muže na podlaze a začal jim dávat roubíky.

Joe si prohlédl celou místnost – za zády měl kolo rulety, u zdi pod schody stál stůl na kostky. Kromě toho napočítal tři stoly na blackjack a jeden na bakarát. U zadní zdi šest hracích

automatů. Nízký stůl s desítkou telefonů zastával roli telegrafní agentury, na nástěnce za ním se skvělo pořadí koní ze včerejšího dvanáctého dostihu v Readville. Na jediných dalších dveřích kromě těch, jimiž vešli, bylo křídou napsáno velké *T* jako *toaleta*, což dávalo smysl, protože když pijete, musíte mít kam jít na malou.

Jenže když Joe před chvílí procházel lokálem, viděl tam dvoje záchody, což jistě muselo stačit. Navíc na těchhle dveřích visel zámek.

Ohlédl se na Brennyho Loomise, který z podlahy, s roubíkem v puse, pozorně sledoval, jak se Joeovi točí kolečka v hlavě. Joe naopak sledoval, jak se točí ta v hlavě Loomisově. A rázem věděl, že to, co ho napadlo při prvním pohledu na ten zámek, je pravda: tyhle toalety nejsou toalety.

Je to účtárna.

Účtárna Alberta Whitea.

Vzhledem k tomu, kolik v posledních dvou dnech – o prvním studeném říjnovém víkendu – vydělala Hickeyho kasina, nacházelo se za těmi dveřmi asi nemalé jmění.

Nemalé jmění Alberta Whitea.

Dívka se k němu vrátila s pytlíkem pokerového lupu. „Váš dezert,“ řekla, když mu pytlík podávala. Pořád ho dráždilo, jak nehybně na něj zírá. Vlastně ani ne na něj, skrz něj. Byl přesvědčený, že naprosto jasně vidí jeho obličej schovaný za šátkem a pod nízko posazeným kloboukem. Jednou ráno ji potká cestou pro cigarety a ona zaječí: „To je on!“ A než zavře oči, bude plný olova.

Vzal si pytlík a zakýval pouty pověšenými na prstě. „Otočte se.“ „Jistě. Hned to bude.“ Obrátila se k němu zády a zkřížila ruce. Klouby přitisknuté ke kříži, prsty roztažené přes zadek. Joe si uvědomil, že zadky jsou skutečně to poslední, čemu by teď měl věnovat pozornost. Tečka.

Zacvakl jí první pouto kolem zápěstí. „Budu něžný.“

„Kvůli mně se nepřemáhejte.“ Ohlédl se přes rameno. „Stací, když tam nebudu mít jizvy.“

To je proříznutá papula.

„Jak se jmenujete?“

„Emma Gouldová,“ odpověděla. „A vy?“

„Pan Hledaný.“

„Všema holkama, nebo jen policií?“

Nedokázal s ní držet krok a zároveň sledovat zbytek místnosti, proto ji otočil k sobě a vytáhl z kapsy roubík. Roubíky připravili z pánských ponožek, které Paolo Bartolo ukradl ze supermarketu Woolworth's, kde pracoval.

„Vy mi dáte do pusy ponožku.“

„Ano.“

„Ponožku. Mně do pusy.“

„Je nepoužitá,“ odvětil Joe. „Přísahám.“

Nakrčila jedno obočí. Bylo stejně matně měděné jako její vlasy, a k tomu hebké a lesklé jako hermelín.

„Vám bych nikdy nelhal,“ dodal Joe a měl v tu chvíli pocit, že říká pravdu.

„Přesně to obvykle tvrdí lháři.“ Otevřela ústa jako dítě smířené se lžící medicíny a on měl pocit, že by měl dodat ještě něco, ale nenapadlo ho co. Chtěl se jí na něco zeptat, čistě proto, aby znovu slyšel její hlas.

Když jí nacpal ponožku do úst, vyvalila oči, a když pak uviděla motouz v jeho ruce, pokusila se ji vyplivnout – jako všichni –, ale byl na ni připravený. Natáhl jí motouz pevně přes ústa a přes tváře dozadu. Když ho za hlavou zavazoval, tvářila se, jako by spolu až do té chvíle jednali v nejlepší počestnosti – ba přímo jako by se tím dobře bavila –, ale teď zašel příliš daleko a všechno pokazil.

„Je to poloviční hedvábí,“ řekl.

Opět nakrčené obočí.

„Ta ponožka,“ vysvětlil. „Teď běžte ke svým přátelům.“

Klekla si vedle Brendana Loomise, který za celou dobu ani na okamžik nespustil zrak z Joea.

Joe se zadíval na dveře do účtárny, potom na visací zámek. Nechal Loomise, ať si dobře prohlédne, kam se dívá, a pak

upřel zrak přímo Loomisovi do očí. Loomis nasadil prázdný výraz a čekal, co se bude dít dál.

Joe s pohledem nadále upřeným do jeho očí řekl: „Pojďte, hoši. Máme hotovo.“

Loomis pomalu mrkl a Joe se rozhodl, že to bude brát jako nabídku míru – nebo jako možnost takové nabídky. Potom odtud vypadli.

Vyšli ven a rozjeli se přes přístaviště. Nebe bylo sytě modré, potřísněné sytě žlutými pruhy. Rackové s křikem stoupali do výše a vrhali se k hladině. Nad přístavní silnicí se zhoupl koš lodního jeřábu, a když Paolo přešel jeho stín, koš se se zasténáním zhoupl zpátky. U hromad postávali přístavní dělníci, dokaři a řidiči nákladáků a v ranním chladu kouřili. Jedna skupinka házela kameny po raccích.

Joe si stáhl okno a nechal si na obličej, na oči, proudit studený vzduch. Byl cítit solí, rybí krví a benzinem.

Z přední sedačky se k němu obrátil Dion Bartolo. „Vyzvídals, jak se ta krasotinka jmenuje?“

„Jenom jsem konverzoval,“ odvětil Joe.

„Dávals jí pouta, jako kdybys jí spínal šaty špendlíkem. Zvals ji někam na zábavu, co?“

Joe vyklonil hlavu z okna a co nejhlouběji nasál špinavý vzduch. Paolo vyjel z doků směrem k Broadwayi, jejich Nash Roadster bez problémů uháněl padesát kilometrů v hodině.

„Už jsem ji viděl,“ podotkl Paolo.

Joe vtáhl hlavu zpátky do auta. „Kde?“

„Nevím. Ale viděl. Určitě.“ Vletěl s roadsterem na Broadway, až všichni uvnitř nadskočili. „Třeba bys jí mohl napsat básničku.“

„Básničky si strč někam,“ odsekl Joe. „Nechtěl bys laskavě trochu zpomalit, ať se neřítíme, jako bysme něco ukradli?“

Dion se obrátil k Joeovi a položil ruku na opěradlo. „Brácha jednou jedný holce básničku fakt napsal.“

„Kecáš.“

Paolo mu ve zpětném zrcátku pohlédl do očí a vážně přikývl.

„A co z toho bylo?“

„Nic,“ odpověděl Dion. „Neuměla číst.“

Zamířili na jih k Dorchesteru a uvízli v zácpě způsobené tím, že těsně před Andrewovým náměstím chcipl na ulici kůň. Všichni ho museli objíždět a kromě něj i převržený povoz s ledem. Strípky ledu se leskly v mezerách mezi dlažebními kostkami jako kovové hobliny a ledař stál vedle zdechlíny a kopal ji do žeber. Joe celou cestu myslel jen na tu holku. Měla suché a hebké ruce. Byly drobné a ve spodní části dlaní zbarvené dorůžova. Žíly na zápěstí fialové. Za pravým uchem měla černou pihu, ale za levým ne.

Bratři Bartolové bydleli na Dorchester Avenue nad řezníkem a ševcem. Řezník se ševcem si vzali dvě sestry a navzájem se nenáviděli jen o něco méně, než nenáviděli svoje ženy. Přes všechnu nenávist se však rozhodli, že budou ve společném sklepě provozovat ilegální putyku. Každý večer se u nich scházeli lidé z ostatních šestnácti farností Dorchesteru a někdy až z oblasti North Shore, aby svlažili hrdlo tím nejlepším montrealským alkoholem a poslechli si srdceryvné písně černošské zpěvačky Delily Deluthové. Putyce se neoficiálně říkalo Tkanička, což řezníka hnětlo tak, že mu vzteky vypadaly všechny vlasy. Bratři Bartolové vysedávali v Tkaničce skoro každý večer, což bylo v nejlepším pořádku, ale nastěhovat se přímo nad lokál, to Joeovi připadalo značně na hlavu. Stačil jeden legitimní zátah poctivých policajtů nebo agentů ministerstva financí, kteří by se jistě nerozpakovali vyrazit u Diona a Paola dveře, a našly by se peníze, zbraně a šperky, jejichž vlastnictví by dva Makaróni zaměstnaní v potravinách a v obchodním domě velmi těžko vysvětlovali.

Pravda, šperky obyčejně putovaly rovnou k Hymiemu Dragovi, překupníkovi, kterého využívali už od dob, kdy jim bylo patnáct, ale peníze obvykle končily buďto na hracím stole v zadní místnosti Tkaničky, nebo v jejich matracích.

Joe se teď opřel o lednici a sledoval, jak tam Paolo ukládá svůj a bratrův dnešní podíl: odhrnul potem zažloutlé prostěradlo, čímž odhalil několik otvorů, které do boku matrace vyřezali, Dion mu podával balíčky bankovek a Paolo je pěchoval dovnitř, jako kdyby nadíval svátečního krocana.

Třidvacetiletý Paolo z nich byl nejstarší. O dva roky mladší Dion přesto vypadal dospělejší – možná proto, že byl inteligentnější, anebo proto, že byl zákeřnější. Joe, který měl příští měsíc oslavit dvacetiny, byl sice ze všech nejmladší, ale za mozek celé bandy byl ostatními dvěma považován už od svých třinácti let, kdy poprvé spojili síly, aby bourali novinové stánky.

Paolo se zvedl z podlahy. „Už vím, kde jsem ji viděl.“ Oprášil si kolena.

Joe se odlepil od lednice. „Kde?“

„A pak že po ní nejede,“ ušklíbl se Dion.

„Kde?“ zopakoval Joe.

Paolo ukázal na podlahu. „Dole.“

„V Tkaničce?“

Paolo přikývl. „Byla tam s Albertem.“

„S kterým Albertem?“

„S Albertem, králem Černý hory,“ ozval se Dion. „S kterým asi Albertem?“

V Bostonu žil bohužel jen jediný Albert, u něhož nebylo třeba zmiňovat příjmení. Albert White, tentýž chlap, kterého právě okradli.

Albert byl někdejší hrdina filipínských válek proti Morům a bývalý policista, kterého podobně jako Joeova bratra po stávce v roce 1919 vyhodili z práce. Momentálně vlastnil Whiteův autoservis a opravnu automobilových skel (dříve Halloranův pneuservis), restauraci Downtown Café (dříve Halloranův Lunch Counter) a Whiteovu nákladní transkontinentální dopravu (dříve Halloranova autodoprava). Proslýchalo se, že Bitsyho Hallorana oddělal osobně. Bitsy schytl jedenáct kulek v dubové telefonní budce v samoobsluze Rexall na Eglesonově náměstí. Tolik ran vypálených z takové blízkosti způsobilo, že

se budka vzňala. Albert údajně její ohořelé zbytky koupil, restauroval ji, nechal si ji nainstalovat do pracovny svého domu na Ashmont Hillu a vyřizoval z ní veškeré telefonáty.

„Takže je to Albertova holka.“ Představa, že jde jen o jednu ze společnic gangsterského bosse, Joea trochu zchladila. Už si totiž představoval, jak spolu uhánějí přes Státy v ukradeném autě, nezatížení minulostí ani budoucností, vstříc rudému nebi a západu slunka až kamsi do Mexika.

„Viděl jsem je pohromadě třikrát,“ pokračoval Paolo.

„Tak dokonce třikrát.“

Paolo sklopil zrak k prstům, aby se ujistil, že to spočítal správně. „Jo.“

„Tak proč teda roznáší pití v jeho herně?“

„A co by měla dělat?“ opáčil Dion. „Jít do důchodu?“

„Ne, ale...“

„Albert má manželku,“ dodal Dion. „Kdo ví, jak dlouho takováhle lehká holka po jeho boku vydrží?“

„Tobě připadala jako lehká holka?“

Dion, s očima upřenýma na Joea, pomalu palcem odšrouboval víčko z láhve kanadského ginu. „Připadala mi jen jako holka, která nám nahrnula prachy do pytle. Už bych si ani nevzpomněl, jakou měla barvu vlasů. Už bych si ani –“

„Tmavě blond. Skoro světle hnědou, ale ne úplně.“

„Je to Albertova holka.“ Dion nalil všem panáka.

„To je toho,“ odvětil Joe.

„Úplně stačí, že jsme mu právě vybílili podnik. Vůbec neuvažuj o tom, že bys ho připravil ještě o něco dalšího. Rozumíš?“

Joe neodpověděl.

„Rozumíš?“ zopakoval Dion.

„Rozumím.“ Joe se natáhl pro drink. „Jasně.“

Ve Tkaničce se neukázala tři dny. Joe si tím byl jistý – seděl tam, od otvíračky po zavíračku, každý večer.

Přišel Albert, v jednom ze svých typických šedobílých obleků

s úzkým proužkem. Jako kdyby byl někde v Lisabonu. Nosil k nim hnědý plstěný klobouk, který mu ladil s hnědými botami, které mu ladily s hnědým proužkem na obleku. Když napadl sníh, nosil hnědé obleky s šedobílým proužkem, šedobílý klobouk a hnědobílé psí dečky. Po únoru je vyměnil za tmavě hnědé obleky, tmavě hnědé boty a černé klobouky; Joe byl i tak přesvědčený, že po většinu roku by nebylo nijak těžké ho v noci trefit. Zastřelit ho v nějaké postranní uličce z dvaceti metrů lacinou bouchačkou. Ani byste nepotřebovali pouliční lampu, abyste viděli, jak se ta bílá barví dočervena.

Alberte, Alberte, říkal si Joe, když Albert onoho třetího večera v Tkaničce proplul kolem jeho barové stoličky, kdybych věděl, jak na to, oddělal bych tě jako nic.

Jediný problém spočíval v tom, že Albert do postranních uliček moc často nechodil, a když už do nějaké šel, měl s sebou čtyři bodyguardy. A i kdybyste se přes ně nějak dostali a skutečně ho oddělali – a Joe, jelikož skutečně nebyl žádný zabiják, se v duchu podivil, proč vůbec o zabití Alberta Whitea najednou uvažuje –, dosáhli byste nanejvýš toho, že byste jeho partnerům zničehonic rozvrátili obchodní impérium, přičemž k partnerům Alberta Whitea patřila policie, Italové, židovská mafie v Mattapanu a několik legitimních byznysmenů, včetně bankéřů a investorů zájímajících se o kubánskou a floridskou cukrovou třtinu. Rozvrátit takové obchodní impérium v takhle malém městě by bylo jako strčit tygrovi v zoo flák čerstvého masa na holé dlani.

Albert se k němu nečekaně obrátil a zadíval se na něj, takže Joeovi proběhlo hlavou: On to ví, on to ví. Ví, že jsem ho okradl. Ví, že chci jeho holku. Všechno to ví.

Ale Albert se zeptal: „Nemáš oheň?“

Joe rozškrtl sirku o bar a připálil Albertu Whiteovi cigaretu.

Albert sfoukl sirku a zároveň foukl Joeovi kouř do obličeje. „Díky, chlapče,“ řekl a odkráčel, pleť stejně bílou jako oblek, rty stejně červené jako krev, která mu proudila do srdce a zase ven.

Čtvrtý den po loupeži Joe poslechl jakési vnitřní nutkání a vrátil se do skladiště nábytku. Málem ji minul; sekretářkám končila směna společně s dělníky, s řidiči vysokozdvížných vozíků a s lodními nakladači, oproti nimž však sekretářky vrhaly menší stíny. Muži vycházeli ze skladiště s dokařskými háky pověšenými přes rameno špinavých bund, halasili a kroužili kolem mladých žen, hvízdali a vyprávěli vtipy, kterým se smáli jen oni sami. Ženy na to nejspíš byly zvyklé, protože v širším kruhu mužů pevně udržovaly vlastní menší kroužek, a mnozí muži brzy odpadli; někteří zůstali u skladiště, jiní jen zvolnili krok a další zamířili k nejhůře střeženému tajemství přístaviště – k hausbótu, na němž se naléval alkohol už od onoho prvního rána, kdy se Boston probudil do prohibice.

Hlouček žen se držel těsně u sebe a hladce procházel přístavištěm. Joe ji zahlédl jen díky tomu, že se jiná dívka se stejnou barvou vlasů zastavila, aby si upravila podpatek, a Emmi obličej zaujal ve skupince její místo.

Joe opustil místo poblíž nakládacího mola společnosti Gillette, kde stál, a s odstupem zhruba padesáti kroků se vydal za hloučkem. V duchu si opakoval, že je to holka Alberta Whitea. Opakoval si, že se naprosto pomátl a musí s tím okamžitě přestat. Nejenže by neměl na přístavišti v jižním Bostonu nahánět holku Alberta Whitea, správně by vůbec neměl být ve státě, dokud nebude mít jistotu, že ho při té loupeži v pokersovém doupěti nikdo nepoznal. Tim Hickey byl kdesi na jihu pro zásilku rumu, takže zatím neměl příležitost vysvětlit, jak se mohlo stát, že jim dal tip na špatný podnik, a bratři Bartolové se drželi při zemi a sekali dobrotu, dokud se nedozvědí, jak se věci mají; zato Joe, údajně ten nejinteligentnější z nich, tady čenichá kolem Emmy Gouldové jako hladový pes, když zvětrí vůni z kuchyně.

Vypadni odsud, vypadni odsud, vypadni odsud.

Joe věděl, že ten vnitřní hlas má pravdu. Byl to hlas rozumu. A jestli ne rozumu, pak jeho anděla strážného.

Problém spočíval v tom, že ho dnes žádní andělé strážní nezajímali. Zajímala ho ona.

Skupinka žen vyšla z doků a rozptýlila se na zastávce Broadway. Většina jich přešla k lavičce, aby počkala na tramvaj, ale Emma sestoupila do metra. Joe jí poskytl náskok, potom se protáhl turniketem a následoval ji po schodech na nástupiště a pak do vlaku směřujícího na sever. Ve voze bylo nacpáno a horko, ale on z ní ani na okamžik nespustil zrak, což bylo dobře, protože vystoupila hned na další stanici, South Station.

South Station byla přestupní stanice, kde se sbíhaly tři linky metra, dvě linky nadzemky, jedna linka tramvají, dvě linky autobusů a jedna linka příměstského vlaku. Jakmile vystoupil na nástupiště, proměnil se v kulečnickovou kouli po rozstřelu – odmrštilo ho to jedním směrem, zarazilo, znovu odmrštilo jinam. Ztratil ji z očí. Nenarostl tolik jako jeho bratři, z nichž jeden byl vysoký a druhý ještě vyšší. Díkybohu však nepatřil ani mezi zakrslíky, byl prostě průměrného vzrůstu. Vytáhl se na špičky a snažil se tlačit davem. Zpomalovalo ho to, ale na okamžik zahlédl její karamelové vlasy natrásající se u přestupní chodby k nadzemce na Atlantic Avenue.

Na nástupiště dorazil právě ve chvíli, kdy přijížděla souprava. Emma nastoupila o dvoje dveře dál do téhož vagonu, potom vlak vyjel ze stanice a otevřelo se před nimi město, jehož modré a hnědé a cihlově červené odstíny začínaly ve snášejším se soumraku zvolna tmavnout. Okna kancelářských budov zežloutla. Blok za blokem se rozsvěcely pouliční lampy. Po okrajích panoramatu krvácel přístav. Emma se opírala o okno a Joe sledoval, jak se to všechno odvíjí za jejími zády. Nepřítomně hleděla do nacpaného vagonu, oči se nesoustředily na nic konkrétního, a přece byly neustále ve střehu. Byly nesmírně bledé, ty oči, ještě bledší než její pleť. Bledost velmi studeného ginu. Bradu i nos měla tak trochu do špičky a poprášené pihami. Nic v jejím výrazu vás nevybízelo k tomu, abyste se ji pokusili oslovit. Zdála se zamčená za hradbou vlastní chladné, krásné tváře.

A co si bude pán k té loupeži dneska poránu přát?

Stačí, když tam nebudu mít jizvy.

Přesně to obvykle tvrdí lháři.

Když projeli stanicí Batterymarch a rachotili nad čtvrtí North End, Joe se zahleděl dolů na italské ghetto – Italové, italská nářečí, italské zvyky a kuchyně – a vybavil se mu jeho nejstarší bratr Danny, irský policajt, který si italské ghetto zamiloval natolik, že se tam usadil a pracoval tam. Danny byl urostlý chlap, jeden z nejvyšších, jaké Joe kdy potkal. Byl skvělý boxer a skvělý polda a téměř neznal strach. Jenže jako organizátora a viceprezidenta policejních odborů ho potkal stejný osud jako všechny policajty, kteří se v září 1919 rozhodli jít do stávky – s definitivní platností přišel o práci a dostal se na černou listinu u všech policejních složek na východním pobřeží. Zlomilo mu to srdce. Nebo se to aspoň říkalo. Skončil v černošské části Tulsy v Oklahomě, která při nepokojích před pěti lety lehla popelem. Od té doby rodina slýchala jen kusé zprávy o tom, kde se on a jeho žena Nora nacházejí – v Austinu, v Baltimoru, ve Filadelfii.

Jako kluk Joe svého bratra zbožňoval. Později ho začal nenávidět. Dnes už si na něj skoro nevzpomněl. A když si vzpomněl, musel si přiznat, že mu chybí jeho smích.

Na opačném konci vagonu právě Emma Gouldová říkala „S dovolením, s dovolením“ a razila si cestu ke dveřím. Joe vyhlédl z okna a uviděl, že se blíží k náměstí v Charlestownu.

Charlestown. Žádný div, že ji namířená pistole nijak nevyvedla z míry. V Charlestownu si nosili osmatřicítku ke stolu s večeří a hlavní si míchali kafe.

Následoval ji k patrovému domku na konci Union Street. Těsně předtím, než k domku došla, odbočila doprava na pěšinku, která vedla podél domu, a než se Joe dostal na její konec, někam mu zmizela. Rozhlédl se zadní uličkou: jen tytéž patrové domky, většina s tlejícími okenními rámy a sedlovou střechou

zdobenou asfaltovými záplatami. Mohla zapadnout do kteréhokoli z nich, ale vybrala si až poslední pěšinu v bloku. Joe tudíž předpokládal, že její bude ten modrošedý, proti němuž stál, s ocelovými dveřmi vedle dřevěného poklopu do sklepa.

Hned za domem byla dřevěná branka. Byla zamčená, proto se chytil vršku, vytáhl se nahoru a rozhlédl se další uličkou: byla užší než ta, v níž se nacházel, a kromě několika popelnic prázdná. Spustil se zpátky dolů a zašátral v kapse pro jednu ze sponek, bez nichž zřídka vycházel z domu.

O půl minuty později už stál na opačné straně branky a čekal. Nemusel čekat dlouho. V tuhle denní dobu, kdy měli všichni padla, nemusel dlouho čekat nikdy. Uličkou se blížily dva páry kroků, dva muži diskutující o tom posledním letadle, které se zřítilo při pokusu o překonání Atlantiku, žádné stopy po pilotovi, Angličanovi, ani po troskách jeho stroje. Letadlo letělo, letělo, a najednou bylo fuč. Jeden z mužů zaklepal na poklop do sklepa a po několika vteřinách Joe uslyšel, jak říká: „Kovář.“

Jedno křídlo poklopu se s vrznutím otevřelo a o chvíli později zapadlo zpátky na místo a ozvalo se cvaknutí západky.

Joe počkal pět minut, v duchu si je odpočítal, potom se vynořil z oné druhé vedlejší uličky a zaklepal na poklop.

Tlumený hlas se zeptal: „Co?“

„Kovář.“

Ozvalo se zahrčení, jak kdosi odsunul západku, a pak Joe zvedl křídlo poklopu. Sestoupil na úzké schodiště, pokračoval dolů a poklop za sebou opět zavřel. Pod schody se ocitl před dalšími dveřmi. Sotva k nim natáhl ruku, samy se otevřely. Zamračený postarší plešoun s nosem jako květák a popraskanými cévkami na tvářích ho mávnutím pozval dál.

Šlo o nedokončené sklepení s dřevěným barem uprostřed hlíněné podlahy. Místo stolů převrácené sudy a židle z nejlačinnějšího borového dřeva.

Joe se usadil k baru, na samý konec co nejbliž u dveří, kde před něj žena, které z paží visel tuk jako těhotné břicho,

postavila korbel zteplalého piva, které chutnalo trochu po mýdle a trochu po pilinách, ale ne moc po pivu ani po alkoholu. Rozhlédl se v tom sklepním příšeří po Emmě Gouldové, ale viděl jen dokaře, pár námořníků a několik šlapek. U cihlové zdi pod schody stálo nepoužívané piano s rozbitou klaviaturou. Zjevně nešlo o lokál, v němž by se dalo čekat kdovíjaké povyražení, snad kromě nějaké té rvačky mezi námořníky a dokaři, pokud by jim došlo, že se na dva z nich šlapky nedostanou.

Vynořila se ze dveří za barem, právě si rozvazovala šátek za hlavou. Převlékla se z blůzy a sukně do šedobílého dlouhého svetru a hnědých tvídových kalhot. Ujala se místa za barem, začala vysypávat popelníky a utírat rozlité pivo, a žena, která Joea prve obsloužila, si sundala zástěru a zmizela vzadu ve dveřích.

Když Emma došla k Joeovi, mrkla na jeho téměř prázdný korbel. „Ještě jedno?“

„Jistě.“

Podívala se mu do obličeje a zjevně ji nijak nepotěšilo, co spatřila. „Kdo vám o tomhle místě řekl?“

„Dinda Cooper.“

„Toho neznám,“ podotkla.

To jsme dva, pomyslel si Joe a v duchu si vynadal, proč ho sakra napadlo tak stupidní jméno. *Dinda*? Proč ne rovnou „Pinda“?

„Je od Everetta.“

Otřela před ním bar, ale další pivo mu zatím nenatočila. „Jo?“

„Jo. Bagrovali jsme minulej týden na druhém břehu Mystic River, v Chelsea. Víte?“

Zavrtěla hlavou.

„No, každopádně Dinda ukázal přes řeku a pověděl mi o tomhle podniku. Říkal, že točíte ucházející pivo.“

„Tak teď vím najisto, že lžete.“

„Protože vám někdo pochválil pivo?“

Zahleděla se na něj stejně jako tam v Albertově doupěti – jako kdyby viděla zkroucená střeva v jeho bříše, jeho růžové plíce, myšlenky, které putují záhyby jeho mozku.

„Nechutná až tak hrozně,“ podotkl a pozvedl korbel. „Jednou mi nalili tuhle v takový špeluňce, a to vám přísahám, že –“

„Vy si myslíte, že jsem padlá na hlavu, co?“ přerušila ho.

„Prosím?“

„Nemyslíte?“

Rozhodl se, že zkusí rezignované rozhořčení. „Nelžu vám, slečno. Ale můžu jít. Klidně můžu jít.“ Vstal. „Co jsem dlužen za to první?“

„Dvacet centů.“

Natáhla ruku, on jí položil dvě mince do dlaně a ona si je zastrčila do kapsy pánských kalhot. „Stejně to neuděláte.“

„Co?“ zeptal se.

„Neodejdete. Jen tvrdíte, že půjdete, a čekáte, že mi tím tak vyrazíte dech, že nakonec uvěřím, co jste za nevinátka, a řeknu vám, ať zůstanete.“

„Ne.“ Nasoukal se do kabátu. „Vážně jdu.“

Naklonila se přes bar. „Pojďte sem.“

Sklonil hlavu.

Ohnula prst. „Pojďte sem.“

Odsunul dvě stoličky a opřel se o bar.

„Vidíte ty chlapy tam v koutě, u toho stolu ze sudu na jablka?“

Ani nepotřeboval otáčet hlavu. Všiml si jich, sotva vešel – byli tři. Od pohledu dokaři, ramena jako lodní stěžně, pěsti z kamene, oči, kterým bylo radno se vyhnout.

„Vidím.“

„Jsou to moji bratraci. Jsme si podobní, ne?“

„Ne.“

Pokrčila rameny. „Víte, čím se živí?“

Rty měli tak blízko u sebe, že kdyby oba otevřeli ústa a vyplázli jazyk, dotkli by se špičkami.

„Netuším.“

„Hledají chlapy, jako jste vy, co lžou o kdovíjakých Dindech, a vymlátí z nich duši.“ Posunula o kousek lokty, takže se jejich tváře ocitly ještě blíž. „Potom je hodí do řeky.“

Joea zasněžilo vzadu za ušima. „Zábava za všechny prachy.“

„Možná lepší než přepadání pokerových doupat, ne?“

Joe na okamžik zapomněl, jak hýbat svaly v obličeji.

„Tak hodte nějaký vtípek,“ pobídla ho Emma Gouldová. „Třeba o té ponožce, co jste mi nacpal do pusy. Ráda bych se něčemu zasmála.“

Joe nic neříkal.

„A když už jste v tom přemýšlení,“ pokračovala Emma Gouldová, „zamyslete se nad tímhle: právě teď koukají na nás. Když se zatahám za tenhle ušní lalůček? Nedostanete se ani ke schoďům.“

Podíval se na ušní lalůček, který označila krátkým pohybem bledých očí. Ten pravý. Trochu jako cizrna, jen měkčí. Napadlo ho, jak by asi chutnal hned poránu.

Sklopil zrak k baru „A když já stisknu tuhle spoušť?“

Sledovala směr jeho pohledu a spatřila pistoli, kterou na ni pokradmu namířil.

„Tak si na ucho vůbec nedosáhnete,“ dodal.

Její zrak se odpoutal od pistole a přejel mu po předloktí takovým způsobem, že mu naskočila husí kůže. Pokračovala vzhůru přes hrudník, potom přes krk a bradu. Když se zastavila u jeho očí, byly ty její o něco plnější a ostřejší, oživené čímisi, co na svět přišlo staletí před všemi civilizovanými tvory.

„Končím o půlnoci,“ řekla.

kapitola dvě

JEJÍ NEDOSTATEK

Joe bydlel v nejvyšším patře penzionu ve West Endu, jen pár minut pěšky od vřavy na Scollayho náměstí. Penzion byl ve vlastnictví gangu Tima Hickeyho, který ve městě operoval už poměrně dlouho, ale teprve v posledních šesti letech, od přijetí osmnáctého dodatku ústavy, skutečně vzkvétal.

Přízemí obyčejně obývali Irčané čerstvě po vylodění, v dřevácích a vyzáblí na kost. Jedním z Joeových úkolů bylo čekat na ně v přístavu a odvést je do některé Hickeyho vývařovny, kde dostali hnědý chleba, hustou škeblovou polévku a brambory. Potom je vzal do penzionu a nacpal je po třech do pokojů s tvrdými, čistými matracemi. Starší šlapky jim v suterénu vypraly oblečení. Zhruba po týdnu, když se jim vrátila trocha sil a zbavili si vlasy hnid a ústa shnilých zubů, si nechali vystavit voličské průkazy a přislíbili bezednou podporu Hickeyho kandidátům v příštích volbách. Potom jim opatřili jména a adresy dalších imigrantů z jejich rodných vsí či okresů, na něž se dalo spolehnout, že jim neprodleně seženou práci, a vypustili je do světa.

V prvním patře penzionu, se samostatným vchodem, se nacházelo kasino. Ve druhém patře byly šlapky. Joe bydlel ve třetím, v pokoji na samém konci chodby. Na patře byla pěkná koupelna, o níž se dělil se všemi gamblery, kteří v penzionu právě přebývali, a s Penny Palumbovou, hvězdnou šlapkou Hickeyho stáje. Penny bylo pětadvacet, ale vypadala na sedmnáct a vlasy měla stejné barvy jako sklenice medu na přímém

slunci. Jeden chlap kvůli ní skočil ze střechy; další se vrhl z lodní paluby; třetí místo toho, aby zabil sebe, zabil jiného chlapa. Joeovi byla sympatická; byla milá a hezky se na ni koukalo. Ale jestli její obličej vypadal na sedmnáct, vsadil by se, že její mozek vypadá na deset. Plně ho zaměstnávaly jakési tři odrhovačky a neurčité přání stát se švadlenou.

Ráno občas nosili jeden druhému kafe – podle toho, kdo šel dolů první. Tentokrát ho přinesla ona jemu a usadili se v jeho pokoji u okna s výhledem na pruhované markýzy a vysoké billboardy na Scollayho náměstí. Zatímco po ulici dole drkotaly první mlékařské vozy, Penny mu sdělila, že jí včera večer věštkyňe předpověděla, že buď zemře mladá, nebo se stane letniční křesťankou v Kansasu. Když se jí Joe zeptal, jestli má strach, že zemře, odpověděla, že samozřejmě jo, ale dvojnásob se děsí toho, že by se měla přestěhovat do Kansasu.

Když odešla, slyšel ji mluvit s někým v chodbě a pak se ve dveřích objevil Tim Hickey. Měl na sobě tmavou vestu s proužkem, rozepnutou, ladící kalhoty a bílou košili s rozepnutým límečkem a bez kravaty. Tim byl elegant s bohatou bílou kšticí a smutnými, bezmocnými očima kněze, který chodí za odsouzenými na smrt.

„Pane Hickey.“

„Dobrýtro, Joe.“ Pil kafe ze staromódní sklenky, na níž si pohrávaly ranní sluneční paprsky odrážející se od parapetu. „Ta banka v Pittsfieldu...“

„Ano?“ kývl Joe.

„Chlap, se kterým si potřebuješ promluvit, sem obvykle chodí ve čtvrtek, ale většinu ostatních večerů ho zastihneš v tom podniku v Upham's Corneru. Položí si na bar napravo vedle drinku plstěný klobouk. Popíše ti dispozice budovy a taky únikovou cestu.“

„Díky, pane Hickey.“

Tim Hickey místo odpovědi jen nahnul sklenku s kafem. „Ještě jedna věc – vzpomínáš si na toho dealera, jak jsme se o něm před měsícem bavili?“

„Jo, Carl,“ přikývl Joe.

„Už to zase zkoušel.“

Carl Laubner, jeden z jejich dealerů u stolů s blackjackem, původně pracoval v podniku, kde se nehrálo čistě, a oni ho nebyli schopní přesvědčit, aby tu přestal podvádět – snad s výjimkou případů, kdy všichni hráči vypadali jako stoprocentní běloši. Jakmile se ke stolu posadil Ital nebo Řek, byl to konec. Carl si celý večer zázračně rozdával desítky a esa – nebo přinejmenším tak dlouho, dokud se ti snědší gentlemani nezvedli a od stolu neodešli.

„Výraz ho,“ řekl Hickey. „Jakmile se ukáže.“

„Dobře.“

„Na tyhle habaděry tady nejsme zvědaví. Souhlasíš?“

„Naprosto, pane Hickey. Naprosto.“

„A oprav prosím tě hrací automat, jo? Ty bubny se tam točí nějak moc volně. Hrajeme sice fér, ale to neznamená, že tu budeme dělat charitu, nebo snad jo, Joe?“

Joe si to poznamenal. „Ne, to rozhodně ne.“

Tim Hickey vedl jedno z nemnoha poctivých kasin ve městě, a tudíž i jedno z nejoblíbenějších, obzvláště u bostonské smetánky. Vysvětlil Joeovi, že ve zmanipulované hře oškubeš pitomce možná dvakrát, nanejvýš třikrát, než se poučí a přestane hrát. A Tim nechtěl nikoho oškubat jen dvakrát nebo třikrát; chtěl je dojit až do konce života. Ať hrajou a ať pijou, říkal Joeovi, sami nám všechny ty prachy nahrnou a ještě nám poděkují, že jsme jim od nich ulevili.

„Lidi, kterým poskytujeme služby,“ opakoval Tim nejednou, „to jsou návštěvníci noci. Ale my v noci žijeme. Pronajímáme jim, co je naše. To znamená, že si přicházejí hrát na našem písčku a my vyděláváme na každém zrníčku.“

Tim Hickey byl jedním z těch inteligentnějších mužů, s nimiž se Joe znal. Na začátku prohibice, kdy se gangy ve městě dělily striktně podle etnických měřítek – Italové se paktovali jen s Italy, Židé jen s Židy, Irové jen s Iry –, se Hickey paktoval s úplně každým. Dal se dohromady s Giancarlem Calabresem,

který vedl Pescatoreho gang, zatímco starý Pescatore dřepěl za mřížemi, a společně začali nabízet karibský rum, zatímco všichni ostatní sázeli na whisky. V době, kdy detroitské a new-yorské gangy posílily svoji moc natolik, že se všichni ostatní v obchodu s whisky změnili na jejich subdodavatele, Hickeyho a Pescatoreho gangy ovládly trh s cukrem a melasou. Suroviny pocházely většinou z Kuby, přes Floridský průliv se dostávaly na půdu Spojených států, kde se přeměňovaly v rum a ten se podél východního pobřeží po nocích převážel na sever, aby se s osmdesátiprocentní přírážkou prodal.

Jakmile se Tim vrátil ze své poslední výpravy do Tamy, probíral s Joem tu zbabranou loupež ve skladišti nábytku na jihu města. Pochválil Joea za to, že měl dost rozumu a nepokusil se proniknout do účtárny („To mohlo znamenat válku,“ prohlásil) a slíbil, že jakmile se mu podaří zjistit, proč dostal takhle mizerný a nebezpečný tip, bude za to někdo viset minimálně tak vysoko, jak sahá věž celnice.

Joe se rozhodl mu věřit, protože v opačném případě by si musel myslet, že je Tim do skladiště ve skutečnosti poslal proto, že válku s Albertem Whitem rozpoutat chtěl. Pokud by to Timovi pomohlo definitivně ovládnout celý trh s rumem, vůbec by se nerozpákoval obětovat muže, které zaškoloval prakticky od klukovských let. Tim by se totiž nezastavil před ničím. Absolutně před ničím. Jedině tak se člověk mohl udržet na špičce – všichni o něm museli vědět, že si dávno amputoval svědomí.

Teď si Tim přilil do kafe trochu rumu a navíc si lokl z láhve. Nabídl ji i Joeovi, ale ten zavrtěl hlavou. Tim zastrčil placatku zpátky do kapsy. „Kde jsi poslední dobou byl?“

„Byl jsem tady.“

Hickey se mu zahleděl do očí. „Už čtrnáct dní jsi večer co večer někde pryč. Máš ženskou?“

Joe se zamyslel nad tím, jestli má lhát, ale neviděl k tomu důvod. „Jo, mám.“

„Hodná holka?“

„Je taková živá. Je...“ Joea nenapadalo to pravé slovo „...dost svoje.“

Hickey se odlepil od futra. „Zalezla ti pod kůži, co? Je to na tobě vidět.“ Došel k Joeovi a sevřel mu zezadu krk. „U dobrých ženských moc šancí nedostaneš. V naší branži ne. Vaří?“

„Jo.“ Ve skutečnosti o tom Joe neměl nejmenší ponětí.

„To je důležitá věc. Nejde o to, jestli dobře nebo špatně, ale že je ochotná to dělat.“ Hickey pustil jeho krk a zamířil zpátky ke dveřím. „Promluv si s tím chlapem o tom Pittsfieldu.“

„Provedu.“

„Dobře,“ pochválil ho Tim a odkráčel dolů do své kanceláře za pokladnou kasina.

Carl Laubner nakonec pracoval ještě další dvě noci, než si Joe vzpomněl, že ho má vyrazit. V poslední době to nebylo poprvé, co Joe na něco zapomněl, včetně dvou schůzek s Hymiem Dragem kvůli převozu zboží po té šichtě v Karshmanově kožešnictví. Vzpomněl si, že se má podívat na hrací automat a pořádně utáhnout bubny, ale když večer přišel Laubner do práce, byl Joe už opět s Emmou Gouldovou.

Od onoho večera v té sklepní špeluňce v Charlestownu byli s Emmou téměř každou noc spolu. Téměř, ne úplně. Občas se musela věnovat Albertu Whiteovi, což Joea zatím pouze otravovalo, ale už to velmi rychle spělo ke stavu nesnesitelnosti.

Když nebyl s Emmou, nedokázal myslet na nic jiného než na to, kdy s ní zase bude. A sotva se znovu setkali, připadalo jim prakticky nemožné se na sebe okamžitě nevrhnout. Když měl lokál jejího strýce zavřeno, milovali se tam. Když byli její rodiče a sourozenci pryč a byt, který s nimi sdílela, zůstal prázdný, milovali se tam. Milovali se v Joeově autě a v jeho pokoji, kam ji propašovával po zadním schodišti. Milovali se na studeném kopci v remízku holých stromů nad Mystic River a na studené listopadové pláži v jedné zátoce v Dorchesteru. Vestoje, vsedě, vleže – bylo jim to v podstatě fuk. Venku,

uvnitř – totéž. Když na sebe měli celou přepychovou hodinu, zužitkovali ji na tolik nových triků a poloh, kolik jen dokázali vymyslet. Když měli jen pár minut, muselo stačit i to.

Naopak velmi zřídka si našli čas na to, aby se spolu o něčem bavili. Přinejmenším o čemkoli, co by přesahovalo hranice jejich zdánlivě bezedné posedlosti sebou navzájem.

Za Emminýma bledýma očima a bledou pleť se cosi choulilo jako za mřížemi. Ale ty mříže tam nebyly proto, aby ten tvor nemohl uniknout ven. Byly tam proto, aby nic nemohlo k němu dovnitř. Mříže se otevíraly jen ve chvílích, kdy Joea přijala do sebe, a zůstávaly otevřené jen tak dlouho, dokud se milovali. V těch okamžicích měla oči doširoka otevřené a zkoumavé a on tam vzadu viděl její duši a červenou záři jejího srdce a všemožné sny, k nimž lnula jako malá, dočasně odpoutané a vypuštěné z kobky s temnými stěnami a dveřmi na zámek.

Ale jakmile se od ní odtáhl a její dech se opět zklidnil, viděl, jak tyhle věci ustupují jako odliv.

Na tom však nezáleželo. Probouzelo se v něm podezření, že se do ní zamiloval. V těch vzácných chvílích, kdy se mříže otevířely a on směl dovnitř, našel za nimi bytost zoufale toužící po důvěře, zoufale toužící po lásce, ba co víc, zoufale toužící po životě. Jen se potřebovala ujistit, že jí Joe za tu důvěru, lásku a život doopravdy stojí.

A on ji hodlal přesvědčit, že ano.

Té zimy oslavil dvacáté narozeniny a měl naprosto jasno v tom, co chce provést se zbytkem svého života. Chtěl se stát mužem, do něhož by Emma Gouldová vložila veškerou svoji důvěru.

V průběhu zimy několikrát zariskovali a objevili se společně na veřejnosti. Pouze za takových večerů, kdy měla potvrzeno, že Albert White a jeho muži budou mimo město, a pouze v podnicích, které vlastnil Tim Hickey nebo některý z jeho partnerů.

Jedním z Timových partnerů byl Phil Cregger, kterému patřila restaurace Venetian Garden v přízemí hotelu Bromfield. Joe s Emmou se tam vypravili jednoho mrazivého večera, kdy byla ve vzduchu navzdory jasnému nebi cítit předzvěst chumelenice. Právě si dali do šatny kabáty a klobouky, když se ze soukromého salonku za kuchyní vynořila skupinka mužů, které si Joe podle doutníkového dýmu a protřelé dobrosrdečnosti v hlasech dokázal zařadit dřív, než jim uviděl do obličeje – politici.

Radní, členové městského výboru, náčelníci hasičských a policejních sborů a prokurátoři – ta nablýskaná, usměvavá, nemytá banda, která jakž takž udržovala město v chodu. Starala se, aby jakž takž jezdily vlaky a fungovaly semaforey. A hlavně, aby si obyvatelé neustále uvědomovali, že tyto služby, a tisíce dalších, velkých i malých, by mohly zaniknout – ano, najisto by zanikly – nebýt jejich setrvalé bdělosti a ostražitosti.

Svého tátu spatřil v téže chvíli, kdy si táta všiml jeho. Bylo to – jako obvykle, když se nějakou dobu neviděli – znepokojivé přinejmenším z toho důvodu, jak dokonale si byli podobní. Joeův táta už měl na hřbetě šest křížků. Joea zploдил poté, co dal v mnohem příhodnějším mladším věku život dvěma starším synům. Ale zatímco u Connora a Dannyho se v rysech tváře i ve stavbě těla projevovalo genetické dědictví po obou rodičích (obzvláště ve vzrůstu byl patrný odkaz rodu Fennesseyových, v němž všichni muži rostli do výšky), Joe jako by otci z oka vypadl. Stejná výška, stejná postava, stejná přísná brada, stejný nos, ostré lící kosti a oči zapadlé v důlcích o něco hlouběji, než bývá běžné, takže bylo těžší uhodnout, co si myslí. Jediné, v čem se Joe od táty odlišoval, byla barva. Joe měl oči modré, zatímco jeho táta zelené; Joe měl vlasy jako pšenice, jeho táta jako len. V ostatních ohledech, kdykoli na něj táta pohlédl, viděl výsměch vlastního mládí. Kdykoli Joe pohlédl na tátu, viděl jaterní skvrny a volnou kůži, Smrtku stojící s netrpělivým podupáváním ve tři ráno u jeho postele.

Po několika potřeseních rukou a poplácáních po zádech na rozloučenou se táta oddělil od skupinky, která teď vytvořila zástup před šatnou. Zastavil se před synem. Natáhl ruku. „Jak se máš?“

Joe mu rukou potřásl. „Jde to. Ty?“

„Tip top. Před měsícem mě povýšili.“

„Zástupce policejního superintendanta,“ řekl Joe. „Slyšel jsem.“

„A ty? Kde teď děláš?“

Thomase Coughlina byste museli znát delší dobu, abyste na něm zaznamenali účinky alkoholu. Nijak se neprojevovaly v jeho řeči, která i po půlce láhve kvalitní irské whisky zůstávala hladká, sebejistá a souvislá. Neprojevovaly se ani v lesku jeho očí. Ale pokud jste věděli, kam se dívat, postřehli jste v jeho pohledném obličejí nádech určité zlomyslnosti a bezohlednosti, cosi, co vás posuzovalo, hledalo vaše slabiny a zvažovalo, zda si na nich zgustne.

„Tati,“ řekl Joe, „tohle je Emma Gouldová.“

Thomas Coughlin vzal její ruku do dlaně a políbil ji. „Je mi potěšením, slečno Gouldová.“ Naklonil hlavu k vrchnímu. „Rohový stůl, Gerarde, prosím.“ Usmál se na Joea s Emmou. „Nebude vám vadit, když se přidám? Mám příšerný hlad.“

Nad salátem se dobře bavili.

Thomas vyprávěl příhody z Joeova dětství, jejichž neměnnou pointou bylo, jaký Joe býval rošťák, jak byl nezkrotný a neposedný. V tátově podání šlo o rozmarné historky zcela srovnatelné s anekdotami ze sobotního odpoledního představení Hala Roache. Většinou totiž vynechal, jak takové příhody obvykle končily – fackou nebo řemenem.

Emma se na těch správných místech usmívala či pochichávala, ale Joe viděl, že to jen hraje. Všichni to jen hráli. Joe s Thomasem předstírali, že je svazuje pouto otcovské a synovské lásky, a Emma předstírala, že nevidí, že tomu tak není.

Po historce o šestiletém Joeovi na tátově zahradě – opakované za ta léta tolikrát, že Joe dokázal přesně předvídat každou tátovu odmlku –, se Thomas Emmy zeptal, odkud pochází její rodina.

„Z Charlestownu,“ odpověděla a Joe měl nepříjemný pocit, že v jejím hlase zaznamenal náznak vzdoru.

„Ne, já myslím, odkud přišli původně. Jste zjevně Irka. Víte, odkud pocházeli vaši předkové?“

Zatímco číšník sbíral talíře po salátech, Emma řekla: „Mámin táta byl z Kerry a tátova máma z Corku.“

„Já vyrostl jen kousek od Corku,“ reagoval Thomas s nezvyklým potěšením.

Emma si srkla vody, ale nic neřekla, jako by jí najednou část chyběla. Joe se s tím nesetkal poprvé – když jí nějaká situace byla proti srsti, měla ve zvyku prostě se odpojit. Její tělo zůstalo na místě, jako cosi, co při útěku zapomněla na židli, ale její podstata, to, co dělalo Emmu Emmou, zmizela.

„Jak se jmenovala za svobodna vaše babička?“

„Nevím,“ odpověděla.

„Vy nevíte?“

Emma pokrčila rameny. „Je mrtvá.“

„Ale jde přece o vaše dědictví.“ Thomase to dočista vyvedlo z míry.

Emma znovu pokrčila rameny. Zapálila si cigaretu. Thomas nedával nic najevo, ale Joe věděl, že v duchu strnul. Emancipované mladé ženy se mu přičily z mnoha důvodů – pokud kouřily, pokud vystavovaly holá stehna či hluboké výstřihy, pokud se beze studu či strachu z obecného opovržení ukázaly na veřejnosti opilé.

„Jak dlouho se s mým synem znáte?“ usmál se Thomas.

„Pár měsíců.“

„A vy dva jste...?“

„Tati.“

„Ano, Josephe?“

„Nevíme, co jsme.“

Potají doufal, že Emma využije příležitosti, aby objasnila, co vlastně jsou, ale ona po něm místo toho krátce střelila pohledem, v němž jasně četl otázku, jak dlouho tu ještě budou muset sedět, načež se vrátila ke kouření a bezcílně bloumala očima po rozlehlém sále.

Na stůl dorazil hlavní chod a oni následujících dvacet minut rozebírali kvalitu steaků a bearnské omáčky a také ten nový koberec, který Cregger přednedávnem nechal položit.

U dezertu si zapálil cigaretu i Thomas. „A co že to vlastně děláte, má drahá?“

„Pracuju v Papadikisově nábytku.“

„Ve kterém oddělení?“

„Kancelářském.“

„Přišel tam můj syn štípnout pohovku? Tak jste se seznámili?“

„Tati,“ ozval se Joe.

„Jen mě zajímá, jak jste se poznali,“ podotkl jeho otec.

Emma si zapálila cigaretu a rozhlédla se po sále. „Tohle je vážně nóbl podnik.“

„Já totiž dobře vím, čím si můj syn vydělává na živobytí. Což mě vede k předpokladu, že jste se nejspíš seznámili během nějakých nezákonných aktivit nebo někde mezi kriminálními živly.“

„Tati,“ ozval se znovu Joe. „Doufal jsem, že si užijeme příjemnou večeři.“

„Já myslím, že jsme si ji právě užili, nebo ne? Slečno Gouldová?“

Emma na něj pohlédla.

„Byly vám moje otázky dnes večer nepříjemné?“

Emma ho zpražila svým typicky mrazivým pohledem, z něhož tuhl i čerstvý asfalt. „Nevím, o co vám jde. A nijak zvlášť mě to nezajímá.“

Thomas se pohodlně opřel a srkl si kávy. „Jde mi o to, že jste typ holky, která se stýká s kriminálníky, což nemusí být nejlepší pro vaši pověst. Skutečnost, že kriminálním, o kterého

tu jde, je shodou okolností můj syn, nehraje roli. Podstatné je, že ať kriminálník, či ne, je to pořád můj syn a já k němu chovám rodičovské city, které ve mně probouzejí otázku, jestli je moudré, aby se stýkal se ženou, která se vědomě stýká s kriminálníky.“ Thomas postavil kávu zpátky na podšálek a usmál se na ni. „Rozumíte mi?“

Joe vstal. „Fajn, my půjdeme.“

Ale Emma se nehýbala. Opřela si bradu do dlaně a s dýmající cigaretou vedle ucha si Thomase chvíli prohlížela. „Můj strejda se zmiňoval, že platí poldovi jménem Coughlin. To jste vy?“ Věnovala mu podobně upjatý úsměv jako on jí a potáhla z cigarety.

„A tenhle strejda, nebude to Robert Gould, obecně známý jako Bobo?“

Souhlasně sklopila víčka.

„Ten policista, o kterém mluvíte, se jmenuje Elmore Conklin, slečno Gouldová. Slouží v Charlestownu a ví se o něm, že přijímá úplatky od ilegálních podniků, jako je ten vašeho strýce. Já sám do Charlestownu zavítám jen zřídka. Ale coby zástupce superintendanta se na podnik vašeho strýce velmi rád zaměřím.“ Thomas zamáčkl cigaretu. „Potěší vás to, má drahá?“

Emma zvedla ruku k Joeovi. „Musím se přepudrovat.“

Joe jí dal dýško pro obsluhu dámských toalet a potom oba sledovali, jak kráčí přes restauraci. Joeovi blesklo hlavou, jestli se vůbec vrátí ke stolu, nebo si vyzvedne kabát a odejde.

Jeho táta vytáhl z vesty hodinky a otevřel je. Hned je však znovu zaklapl a vrátil do kapsy. Tyhle hodinky považoval za své nejcennější vlastnictví, osmnáctikarátové, značky Patek Phillipe. Dostal je před dvěma desetiletími od vděčného prezidenta banky.

„Bylo tohle vážně třeba?“ zeptal se ho Joe.

„Já tu roztržku nezačal, Josephe, tak si nestěžuj, jak jsem ji ukončil.“ Thomas se znovu opřel a přehodil si nohu přes nohu. Někteří lidé nosí svou moc jako kabát, který jim pořád ne

a ne správně padnout nebo je přestat svědit. Thomas Coughlin tu svou nosil, jako by si ji nechal ušít na míru v Londýně. Rozhlédl se po sále a kývl na několik svých známých, načež se obrátil zpátky k synovi. „Kdybych si myslel, že se jen protloukáš světem trochu netradičním způsobem, myslíš, že bych proti tomu něco namítal?“

„Ano,“ odpověděl Joe, „myslím, že ano.“

Jeho táta se pousmál a zlehka pokrčil rameny. „Jsem u policie sedmatřicet let a za tu dobu jsem se naučil především jedno.“

„Že se zločin nikdy nevyplácí,“ dodal Joe, „pokud ho člověk neprovádí na vládní úrovni.“

Další pousmání a mírný náklon hlavy. „Ne, Josephe. Ne. Naučil jsem se, že násilí plodí násilí. A děti, které tvoje násilí přivede na svět, se ti vrátí jako nemyslicí divoši. Ty je coby své vlastní nepoznáš, ale ony poznají tebe. A dospějí k závěru, že si zasloužíš potrestat.“

Tuhle řeč slyšel Joe za ta léta v různých obměnách často. Jeho táta si však neuvědomoval – kromě toho, že se opakuje –, že obecné teorie nemusejí platit pro konkrétní lidi. Obzvláště pokud dotyční lidé – nebo dotyčný člověk – jsou dostatečně odhodlaní vytvořit si vlastní pravidla a dostatečně chytří na to, aby ostatní dokázali přimět podle těch pravidel hrát.

Joeovi bylo teprve dvacet, ale už věděl, že je přesně takový typ člověka.

Nicméně se s tátou nechtěl přít a čistě z toho důvodu se zeptal: „A za co přesně že mě tihle krutí potomkové budou trestat?“

„Za lehkovážnost, s kterou jsi je zplodil.“ Thomas se naklonil, opřel se lokty o stůl a sepal dlaně. „Josephe.“

„Joe.“

„Josephe, násilí plodí násilí. To je nevyvratitelná pravda.“ Rozpojil dlaně a zadíval se na syna. „Co přivedeš na svět, se ti vždycky vrátí.“

„Jasně, tati, chodil jsem na katechismus.“

Thomas uznale sklonil hlavu, právě když z toalet vyšla Emma a zamířila přes místnost k šatně. Zatímco ji provázel pohledem, řekl Joeovi: „Jenže se nikdy nevrátí v té podobě, v jaké bys čekal.“

„O tom nepochybuj.“

„Ty nepochybuješ hlavně o vlastní bezchybnosti. Nezasloužené sebevědomí má vždycky ten nejjasnější lesk.“ Thomas sledoval, jak Emma předává lístek šatnářce. „Na pohled je docela příjemná.“

Joe nic neřekl.

„Ale jinak,“ pokračoval jeho táta, „mi opravdu není jasné, co na ní vidíš.“

„Protože je z Charlestownu?“

„No, to taky není velké plus,“ podotkl Thomas. „Její otec býval pasák a její strýc, pokud víme, zabil minimálně dva lidi. Ale nad tím bych dokázal přimhouřit oko, Josephe, kdyby nebyla tak...“

„Co?“

„Uvnitř tak mrtvá.“ Thomas se znovu podíval na hodinky a stěží potlačil nutkání zívnout. „Je pozdě.“

„Není uvnitř mrtvá,“ prohlásil Joe. „Jen něco uvnitř ní spí.“

„Jenže tohle něco,“ pronesl Thomas, zatímco se Emma vracela s jejich kabáty, „to už se nikdy neprobudí, synku.“

Na ulici cestou k autu Joe řekl: „Nemohla jsi být trochu víc...?“

„Co?“

„Otevřená konverzaci? Společenská?“

„Celou dobu, co jsme spolu,“ namítla, „v jednom kuse mluvíš jen o tom, jak tohohle chlapa nenávidíš.“

„Vážně v jednom kuse?“

„Skoro.“

Joe zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem neřekl, že tátu nenávidím.“

„Tak co jsi teda říkal?“

„Že spolu nevycházíme. Nikdy jsme spolu nevycházeli.“

„A pročpak?“

„Protože jsme si moc podobní.“

„Nebo proto, že ho nenávidíš?“

„Ne, tak to není,“ odmítl Joe, přestože moc dobře věděl, že to tak je.

„Tak jsi mu možná dneska nemusel tak lézt do zadku.“

„Cože?“

„Sedí tam a kouká na mě, jako kdybych byla ten nejhorší póvl. Vypytává se mě na rodinu, jako kdyby věděl, že jsme ani doma v Irsku nestáli za nic. A ještě mi říká *drahá!*“ Zastavila se celá rozechvělá na chodníku, zatímco se jim ze tmy nad hlavou začaly vynořovat první vločky. Slzy, které jí zněly v hlase, se objevily i v očích. „My nejsme lidi. My nejsme úctyhodní občani. Jsme jenom Gouldovi z Union Street. Chátra z Charlestownu. Jsme dobrý tak na to pucovat vám boty.“

Joe zvedl ruce. „Kde se v tobě tohle bere, prosím tě?“ Natáhl k ní ruce, ale ona o krok ustoupila.

„Nesahej na mě.“

„Dobře.“

„Kde se to ve mně bere? Možná je to z toho, jak se nade mě lidi jako tvůj otec od malička povyšují a přehlížejí mě. Lidi, co... co... co měli trochu štěstí a hned si myslí, že jsou něco lepšího. My nejsme o nic míň než vy. Nejsme žádní šmejdi.“

„Já nikdy neřekl, že jste.“

„*Ale on jo.*“

„Ne.“

„Já nejsem póvl,“ zašeptala, ústa pootevřená do noci; vločky se mísily se slzami, které se jí řinuly po tvářích.

Znovu k ní natáhl ruce a přistoupil blíž. „Můžu?“

Vstoupila do jeho objetí, ale vlastní ruce nechala podél těla. Držel ji u sebe a ona mu brečela na prsou a Joe jí opakoval, že on si o ní nic takového nemyslí, že pro něj není o nic míň než kdokoli jiný a že ji miluje, miluje ji.

Později leželi v posteli a do okna jako hejno můr narážely těžké, mokré vložky.

„To jsem nezvládla,“ řekla.

„Co?“

„Tam na ulici. Byla jsem slabá.“

„Nebyla jsi slabá. Byla jsi upřímná.“

„Nikdy před nikým nebrečím.“

„Přede mnou můžeš.“

„Řekl jsi, že mě miluješ.“

„Jo.“

„Vážně?“

Zahleděl se do těch nesmírně bledých očí. „Jo.“

Po minutě se ozvala: „Já totéž říct nemůžu.“

Což vůbec neznamená, že to necítí, pomyslel si.

„Nevadí.“

„Vážně ti to nevadí? Znáám chlapy, co to slyšet potřebujou.“

Zná chlapy? Od kolika už asi slyšela, že ji milují, než se objevil on?

„Vydržím víc než oni,“ prohlásil a přál si, aby to byla pravda.

Okno zarachotilo v poryvu temného únorového větru, ozvalo se zavytí mlhové sirény a dole na Scollayho náměstí vztekle zatroubilo několik klaksonů.

„Co by sis přála?“ zeptal se jí.

Pokřčila rameny, ukousla záděru na nehtu a zahleděla se přes jeho tělo z okna.

„Aby se mi spousta věcí nikdy nestala.“

„Jakých věcí?“

Zavrtěla hlavou a uzavřela se do sebe.

„A slunce,“ zamumlala po chvíli, se rty již opuchlými spánkem. „Hodně, hodně slunce.“

kapitola tři

HICKEYHO ČERVOTOČ

Tim Hickey jednou Joeovi řekl, že ta nejmenší chybička často vrhá ten nejdelší stín. Joe přemýšlel, co by asi Tim řekl o člověku, který se zasní v únikovém voze parkujícím před bankou. Nebo ani ne tak zasní, jako spíš upře myšlenky na jedinou věc. Na ženská záda. Konkrétněji: na Emmina záda. Na mateřské znaménko, které na nich viděl. Tim by nejspíš řekl: na druhou stranu, někdy vrhají nejdelší stín ty největší chyby, ty pitomče.

Další Timovo oblíbené rčení znělo: když spadne dům, nese první červotoč stejný díl viny jako ten poslední. Tohle rčení Joe nechápal – v době, kdy se do dřeva zakousne poslední červotoč, bude ten první přece dávno po smrti. Nebo ne?

Kdykoli Tim tohle přirovnání použil, dával si Joe závazek, že si zjistí něco o délce života červotočů, ale pak na to zapomněl a připomněl mu to až sám Tim, který s tímhle svým řečením obyčejně vyrukoval, když byl opilý a u stolu došla témata k řeči. Všichni pokaždé reagovali týmž výrazem: co kurva Tim na těch červotočích pořád má?

Tim Hickey si nechával každý týden stříhat vlasy u Aslema na Charles Street. Jednou v úterý mu trocha těch vlasů uvízla v puse, když ho pár kroků od holičova křesla zasáhla kulka přímo do týla. Zůstal ležet na kostkované dlažbě, a zatímco se mu kolem špičky nosu rozlévala krev, zpoza věšáku na kabáty se vynořil střelec, s vyvalenýma očima a celý rozklepaný.

Věšák zarachotil na dlaždičkách a jeden z holičů sebou trhl. Střelec překročil tělo Tima Hickeyho, shrbeně, jako by se cítil trapně, několikrát kývl na svědky, a odešel.

Když se o tom Joe dozvěděl, byl právě v posteli s Emmou. Sotva zavěsil telefon, Emma se posadila na posteli a on jí to řekl. Ubalila si cigaretu, a když olizovala papírek, dívala se u toho na Joea – vždycky se na něj dívala, když olizovala papírek –, načež si ji zapálila. „Znamenal pro tebe něco? Tim?“

„Nevím,“ odpověděl Joe.

„Jak to, že nevíš?“

„Na to se asi nedá odpovědět ano nebo ne.“

Tim Joea a bratry Bartolovy objevil, když byli ještě kluci a zapalovali novinové stánky. Jednou ráno dostali zapláceno od deníku *Globe*, aby zapálili stánky konkurenčního *Standardu*. Další den se nechali uplatit *Americanem*, aby zapálili stánky *Globu*. Tim si je najal, aby zapálili kavárnu 51. Později se vypracovali k podvečernímu vykrádání domů na Beacon Hillu, kde uklízečky nebo všelijací řemeslníci, které měl Tim na výplatní listině, nechávali odemčené dveře. Když dělali práci pro Tima, platil jim poměrně málo, ale když si něco sehnali sami, odvedli mu jen určitou daň a lví podíl si nechali pro sebe. V tomhle ohledu byl Tim skvělý šéf.

Joe byl u toho, když Tim uškrtil Harveyho Boulea. Bylo to snad kvůli opiu, nějaké ženské nebo německému krátkosrstému ohaři, Joe dodneška věděl jen tolik, co se doslechl z druhé ruky. Harvey přišel do kasina a dal se s Timem do řeči, když vtom Tim vytrhl elektrickou šňůru zelené lampičky jednoho z bankéřů a obtočil ji Harveymu kolem krku. Harvey byl pořádný kus chlapa a asi minutu vlácel Tima sem a tam po kasinu, všechny štětky se prchaly schovat, všichni Hickeyho zabíjící mířili na Harveyho pistolemi. Joe sledoval, jak se v očích Harveyho Boulea rozlévá pochopení – i kdyby ze sebe Tima setřásl, jeho pochopové by do něj vyprázdnili čtyři revolvery

a jeden automat. Klesl na kolena a s hlasitým pšouknutím se podělal. Zůstal ležet na břiše, lapal po dechu a Tim mu zaryl koleno mezi lopatky a omotal si přebývajícím kus šňůry pevně kolem ruky. Vší silou za něj tahal a rval a Harvey kopal tak, že skopl obě boty.

Tim luskl prsty. Jeden z jeho zabijáků mu podal pistoli a Tim ji přiložil Harveymu k uchu. Nějaká štetka hlesla: „Panebože,“ ale právě když se Tim chystal stisknout spoušť, v Harveyho očích se usídlila beznaděj a zmatek a se zasténáním naposledy vydechl do napodobeniny orientálního koberce. Tim se vsedě na Harveyho zádech napřímil a vrátil pistoli své gorile. Zadíval se na profil muže, kterého právě zabil.

Joe nikdy předtím člověka zemřít neviděl. Před necelými dvěma minutami Harvey žádal slečnu, která mu přinesla martini, ať mu zjistí, jak dopadl zápas Sox. A dal jí štědré dýško. Podíval se na hodinky a schoval je zpátky do vesty. Srkl si martini. Před necelými dvěma minutami, a teď je pryč? Kde? To nikdo neví. U boha, u ďábla, v očistci, anebo nejhůř: vůbec nikde. Tim vstal, uhladil si sněhobílé vlasy a pokynul řediteli kasina. „Dolijte všem pití. Na Harveyho.“

Několik lidí se nervózně zasmálo, ale většině ostatních se zjevně dělalo zle.

Nešlo o jediného člověka, kterého Tim v posledních čtyřech letech zabil nebo nechal zabít, ale byl jediný, u jehož smrti Joe osobně byl.

A teď Tim sám. Pryč. Už se nevrátí. Jako kdyby nikdy neexistoval.

„Viděla jsi někdy někoho umřít?“ zeptal se Joe Emmy.

Chvilí na něj nehybně hleděla, kouřila cigaretu, okusovala si nehet. „Jo.“

„Kam myslíš, že potom jdou?“

„Do márnice.“

Upřeně se na ni díval, dokud se, s kučerami spadlými přes oči, nepatrně nepousmála.

„Myslím, že nejdou nikam,“ řekla.

„Já si to začínám myslet taky,“ prohlásil Joe. Posadil se, vášnivě ji políbil a ona polibek se stejnou vášnivostí opětovala. Zkřížila kotníky za jeho zády. Projela mu rukou ve vlasech a on se jí zahleděl do očí s pocitem, že kdyby se teď přestal dívat, něco by mu uniklo, něco důležitého, k čemu dojde v její tváři, něco, na co nikdy nezapomene.

„Co když žádné Potom neexistuje? A tohle,“ položila se na něj, „je všechno, co máme?“

„Já *tohle* naprosto miluju,“ řekl.

Zasmála se. „Já to taky miluju.“

„Obecně? Nebo se mnou?“

Zamáčkla cigaretu. Vzala jeho obličej do dlaní a políbila ho. Kolébala se dopředu a dozadu. „S tebou.“

Jenže není jediný, s kým to dělá, že?

Pořád tu je Albert. Albert.

O pár dní později Joe v kulečnickovém salonku o samotě proháněl koule po stole, když vtom vešel Albert White se sebevědomím člověka, který očekává, že před ním budou všechny překážky odstraněny dřív, než se k nim dostane. Vedle něj šel jeho hlavní poskok Brenny Loomis a hleděl přímo na Joea, stejně jako na něj hleděl tehdy z podlahy toho hráčského doupěte.

Joeovo srdce se sevřelo jako kolem čepele nože. A zastavilo se.

Albert White řekl: „Ty budeš nejspíš Joe.“

Joe se silou vůle přinutil k pohybu. Přijal Albertovu nataženou rukou. „Joe Coughlin, jo. Těší mě.“

„Mě těší, že si k tomu jménu konečně přiřadím obličej.“ Albert mu pumpoval rukou, jako kdyby pumpoval vodu na hašení požáru.

„Ano.“

„Tohle je Brendan Loomis,“ pokračoval Albert, „můj přítel.“

Joe potřásl rukou i Loomisovi a měl u toho pocit, jako kdyby ji vkládal mezi dvě auta, která se řítí proti sobě. Loomis sklonil

hlavu ke straně a zapátral hnědýma očkama v Joeově tváři. Když jeho ruku pustil, musel Joe bojovat s nutkáním začít si ji masírovat. Loomis si mezitím s kamennou tváří otřel pravičci do hedvábného kapesníku. Odvrátil zrak od Joea a rozhlédl se po místnosti, jako by s ní měl vlastní plány. Proslýchalo se, že to dobře umí s pistolí a výborně s nožem, ale většinu obětí prostě umlátil.

„Už jsem tě někde viděl, vid?“ zeptal se Albert.

Joe zapátral v jeho tváři po stopách pobavení. „Myslím, že ne.“

„Ale určitě. Brene, viděl už jsi někde toho kluka?“

Brenny Loomis zvedl kouli s číslem devět a prohlížel si ji. „Ne.“

Joe pocítil tak ohromnou úlevu, až měl strach, aby nepřestal ovládat močový měchýř.

„Ve Tkaničce.“ Albert luskl prsty. „Chodíš tam někdy, ne?“

„Chodím,“ připustil Joe.

„To je ono, to je ono.“ Albert ho poplácával po rameni. „Přebírám tenhle podnik. Víš, co to znamená?“

„Nevím.“

„Znamená to, že potřebuju, abys vyklidil ten pokoj, kde bydlíš.“ Zvedl ukazovák. „Ale nechci, abys měl pocit, že tě vyhazuju na ulici.“

„Jistě.“

„Jenže tohle je parádní barák. Máme s ním plány.“

„Nepochybně.“

Albert položil Joeovi dlaň těsně nad loket. Ve světle se zaleskl jeho snubní prsten. Byl stříbrný. S vyrytým vzorem keltských hadů. A několika malými diamanty.

„Zamysli se nad tím, čím by sis chtěl vydělávat na živobytí. Dobře? Prostě si to nech projít hlavou. Žádný spěch. Ale jedno si uvědom: na vlastní pěst pracovat nemůžeš. Teď už ne. Ne v tomhle městě.“

Joe odvrátil zrak od snubního prstenu a dlaně na svém nadloktí a zadíval se do Albertových přátelských očí. „Netoužím

pracovat na vlastní pěst. Vždycky jsem odváděl peníze Timovi Hickeymu.“

Albert White dal výrazem najevo, že si nepřeje, aby se v podniku, který teď patří jemu, jméno Tima Hickeyho vyslovovalo. Poplálal Joeovi paži. „Já to vím. A taky vím, že jsi odváděl dobrou práci. Vynikající. Jenže my s cizími lidmi neděláme. Nezávislý externista? To je cizí člověk. Budujeme prvotřídní tým, Joe. Věř mi – úžasný tým.“ Nalil si z Timovy karafy drink, ale nikomu nenabídl. Donesl si sklenici ke kulečnickovému stolu, vyhoupl se na mantinel a zahleděl se na Joea. „Povím ti jednu prostou věc – na to, co děláš, je tě škoda. Paběrkuješ ve spolku se dvěma tupci – jasně, jsou to bezva kámoši, o tom nepochybuju, ale jsou to pitomci a jsou to Taliáni a nedožijou se ani třicítky. Zato ty? Jistě, dal ses touhle cestou a můžeš se jí držet. Bez závazků, ale taky bez přátel. Dům, ale ne domov.“ Sklouzl z kulečnickového stolu. „Možná o domov nestojíš, v pořádku. Nemám nic proti. Ale v oblasti města už tě operovat nenechám. Můžeš zkusit South Shore a urvat něco tam. Nebo North Shore, pokud tě Italové nechají naživu, až se o tobě dozvědí. Ale ve městě?“ Ukázal k podlaze. „Tady to teď bude probíhat organizovaně, Joe. Žádné poplatky od nezávislých podnikavců, jenom zaměstnanci. A zaměstnavatelé. Je ti něco z toho nejasného?“

„Ne.“

„Potřebuješ něco dovysvětlit?“

„Ne, pane White.“

Albert White si založil ruce, přikývl a sklopil zrak k botám. „Máš teď něco v pácu? Nějakou šichtu, o které bych měl vědět?“

Poslední peníze od Tima Hickeyho použil Joe na zaplacení tomu chlapovi, který mu poskytl potřebné informace ohledně Pittsfieldu.

„Ne,“ odpověděl. „V pácu nic nemám.“

„Potřebuješ peníze?“

„Prosím, pane White?“

„Peníze.“ Albert sáhl do kapsy – rukou, která se dotýkala Emmiiny stydké kosti. Která ji držela za vlasy. Odloupl z balíčku dvě desetidolarovky a plácl je Joeovi do dlaně. „Nerad bych, abys musel přemýšlet s prázdným žaludkem.“

„Díky.“

Albert ho toutéž rukou poplácal po tváři. „Doufám, že to všechno dobře dopadne.“

„Mohli bychom odejít,“ navrhla Emma.

„Odejít?“ zeptal se. „Jako spolu?“

Byli v jejím pokoji, krátce po poledni, jediný čas, kdy se v domě nenacházela žádná z jejích tří sester a žádný z jejích tří bratrů ani zahořklá matka ani nevrlý otec.

„Mohli bychom odejít,“ zopakovala, jako by tomu sama nevěřila.

„A jít kam? Žít z čeho? A myslíš tím spolu?“

Nic neřekla. Dvakrát se jí zeptal a ona jeho otázku dvakrát ignorovala.

„O poctivý práci toho moc nevím,“ podotkl.

„Kdo říká, že by musela být poctivá?“

Rozhlédl se po ponurém pokoji, který sdílela se dvěma sestrami. U okna se odloupla tapeta a odhalila omítku s vlákny koňských žíní. Dvě tabulky v okně byly prasklé. I v pokoji viděli vlastní dech.

„Museli bychom jít hodně daleko,“ řekl. „New York nepripadá v úvahu. Ani Filadelfie. Na Detroit můžeme zapomenout. Chicago, Kansas City, Milwaukee – tam člověk jako já nemá šanci, pokud se nepřidá ke gangu a nezačne od těch nejspodnějších příček.“

„Tak půjdeme na západ, jak radil ten chlap. Nebo na jih.“ Zabořila mu nos ze strany do krku a zhluboka se nadechla, náhle jako by byla plná něhy. „Ale budeme potřebovat peníze do začátku.“

„Máme na sobotu jednu šichtu. Máš v sobotu volno?“

„Že bychom odešli?“

„Jo.“

„V sobotu večer se mám sejít víš s kým.“

„S tím čurákem.“

„No, jo, s tím potom samozřejmě taky.“

„Ne, já –“

„Já vím, jak jsi to myslel.“

„Je to svině,“ prohlásil Joe s očima upřenýma na její záda, na to mateřské znaménko v barvě mokrého písku.

Podívala se na něj s mírným zklamáním, které právě následkem své mírnosti působilo o to opovržlivěji. „Ne, není.“

„Chceš se ho zastávat?“

„Já jen říkám, že není svině. Není to můj chlap. Nemiluju ho ani neobdivuju ani nic v tom smyslu. Ale není svině. Nesmíš vždycky všechno tak zjednodušovat.“

„Zabil Tima. Nebo ho nechal zabít.“

„A Tim, ten se živil tím, že rozdával krocany sirotkům, vid?“

„Ne, ale –“

„Ale co? Nemůžeš to vidět tak černobíle. Všichni se jen snaží nějak se protlouct.“ Zapálila si cigaretu a třepala sirkou, dokud nezhasla a nezačal z ní stoupat proužek dýmu. „Přestaň sakra všechny pořád posuzovat.“

Nedokázal odtrhnout zrak od jejího mateřského znaménka, ztrácel se v něm jako v písku, vířil v něm. „Přesto za ním půjdeš.“

„Nezačínej. Jestli vážně odejdeme z města, tak –“

„Odejdeme z města.“ Joe by klidně odešel i ze země, kdyby to znamenalo, že už se jí žádný jiný chlap nikdy nedotkne.

„Kam?“

„Do Biloxi,“ vyhrkl, a sotva to bylo venku, uvědomil si, že to vlastně není zas tak špatný nápad. „Tim tam měl spoustu přátel. Znáám je. Dělalí do rumu. Albert dostává zboží z Kanady. Dělá do whisky. Takže když se dostaneme k Mexickému zálivu – Biloxi, Mobile, třeba i New Orleans –, když budeme nakupovat od těch správných lidí, budeme snad v pohodě. Je to země rumu.“

Chvilí o tom přemýšlela a mateřské znaménko se zavlnilo pokaždé, když se na posteli natáhla, aby odklepala popel z cigarety. „Mám se s ním sejít na slavnostní otevření toho hotelu na Providence Street.“

„Statleru?“

Přikývla. „Prý je tam ve všech pokojích rádio. Mramor z Itálie.“

„A?“

„A když tam půjdu, bude tam s manželkou. Chce mě tam jen proto... já nevím, protože ho rajcuje, když se na mě dívá a má vedle sebe svoji ženu. A najisto vím, že potom odjíždí na pár dní do Detroitu promluvit si s nějakým novým dodavatelem.“

„Takže?“

„Takže získáme dostatek času. Než se vrátí a začne mě zase hledat, budeme už mít tři nebo čtyři dny náskok.“

Joe si to promyslel. „To nezní špatně.“

„Já vím,“ usmála se. „Myslíš, že se stihneš připravit a dorazit v sobotu ke Statleru? Zhruba tak v sedm?“

„Určitě.“

„Tak vypadneme,“ prohlásila a ohlédla se na něj přes rameno. „Ale už neříkej, že je Albert svině. Můj brácha díky němu sehnal práci. A loni v zimě koupil mojí mámě kabát.“

„No dobře.“

„Nechci se hádat.“

Ani Joe se nechtěl hádat. Kdykoli se pohádali, vždycky prohrál a nakonec se omlouval za věci, které ani neudělal, ani by ho nenapadlo je udělat, omlouval se za to, že je neudělal, a za to, že ho nenapadlo je udělat. Bolela ho z toho hlava.

Políbil ji na rameno. „Tak se nebudeme hádat.“

Zamrkala dlouhými řasami. „Hurá.“

Při odjezdu z té šichty ve First National v Pittsfieldu Dion s Paolem naskočili do auta a Joe, v myšlenkách u mateřského znaménka, nacouval do pouliční lampy. Ta barva mokrého

písku a to, jak se pohnulo mezi lopatkami, když se k němu otočila a řekla mu, že by ho snad i mohla milovat – úplně stejně, jako když vykládala, že Albert White není zas taková svině. Jasně, je to hotový svatoušek, starouš Albert. Přítel obyčejných lidí, dokonce vaší matce koupí zimní kabát, stačí, když ho budete přikrývat vlastním tělem, aby nebyla zima ani jemu. Mateřské znaménko bylo ve tvaru motýla, jen trochu zubaté a ostré po okrajích, a Joea napadlo, že to vlastně celkem pěkně charakterizuje Emmu samotnou, a pak se v duchu napomenul, ať to nechá plavat, protože dneska večer vypadnou z města, všechny problémy vyřešeny. Miluje ho. A o to jde přece především, nebo ne? Všechno ostatní se brzy ztratí ve zpětném zrcátku. Přál si mít všechno, co k Emmě Gouldové patří, přál si to mít k snídani, k obědu, k večeři i ke svačinám. Přál si to mít po zbytek života – ty pihy podél klíčních kostí a kořene nosu, to vrnění, které jí unikalo z hrda, když se dosmála, to, jak některá slova vyslovovala, jako by měla o slabiku víc.

Dion s Paolem vyběhli z banky.

Naskočili dozadu.

„Jed“, řekl Dion.

Z banky vyrazil vysoký plešoun v šedé košili a černých kalhotách se šlemi, ozbrojený holí. Hůl sice není pistole, ale kdyby se dostal příliš blízko, mohl jim stejně nadělat problémy.

Joe ploskou dlaně zařadil jedničku a dupl na plyn, ale auto se místo dopředu rozjelo dozadu. Ujeli pět metrů. Chlap s holí vytřeštil oči překvapením.

Dion zaječel: „Ty vole! Počkej!“

Joe dupl na brzdu a na spojku. Uvolnil řadicí páku ze zpátečky a zařadil jedničku, ale i tak narazili do pouliční lampy. Nijak tvrdě, jen trapně. Ten buran s kšandami bude po zbytek života vykládat manželce a všem přátelům, jak ty tři bandity vyděsil natolik, že začali couvat, aby před ním unikli.

Když auto vyrazilo kupředu, pneumatiky na nezpevněné silnici rozvířily prach a odhodily tomu muži s holí do obličeje

drobný štěrk. To už stál před bankou další chlap. Měl na sobě bílou košili a hnědé kalhoty. Natáhl ruku. Joe ho viděl ve zpětném zrcátku, viděl, jak mu ta ruka poskakuje. V první chvíli nechápal proč, ale pak mu to došlo. „K zemi,“ zařval a Dion s Paolem se svezli na sedačku. Mužova ruka poskočila znovu, pak potřetí nebo počtvrté, a zpětné zrcátko se roztříštilo a sklo se vysypalo na nebezpečnou silnici.

Joe odbočil do East Street, našel postranní uličku, kterou si minulý týden vyhlédli, strhl to do ní a šlápl na plyn. Několik bloků ujížděli souběžně s železniční tratí, která vedla za továrnami. Mohli si být jistí, že teď už po nich jde policie, nejspíš ještě není tak daleko, aby chystala zátarasy nebo něco podobného, ale jistě dokáže sledovat stopy pneumatik od banky a udělat si obrázek o tom, kterým směrem se vydali.

Ráno ukradli tři auta, všechna v Chicopee, asi sto kilometrů jižně. Jednak tenhle auburn, ve kterém teď seděli, potom černý cole se sjetými gumami a nakonec Essex Coach '24 s chraplavým motorem.

Joe přejel koleje a pokračoval ještě něco přes kilometr podél Silver Lake ke slévárně, která před několika lety vyhořela a jejíž černá skořápka teď seděla po pravé straně v poli plném plevele a orobince. Když zajel do černé budovy, v níž dávno chyběla zeď, obě auta tu na ně čekala a oni zaparkovali vedle nich a vystoupili z auburnu.

Dion zvedl Joea za klopky kabátu a přimáčkkl ho ke kapotě auburnu. „Co to s tebou kurva je?“

„Byla to chyba,“ řekl Joe.

„Minulej tejden to byla chyba!“ rozkřikl se Dion. „Teď už se z toho začíná stávat pravidlo.“

Proti tomu Joe neměl co namítnout. Přesto řekl: „Sundej ze mě ty pracky.“

Dion pustil jeho klopky. Namáhavě oddechoval nosem a namířil na Joea strnulý ukazovák. „Posíráš to.“

Joe vzal klobouky, šátky a pistole a uložil je do tašky k penězům. Tašku dal do kufru essexu. „Já vím.“

Dion zvedl tlusté dlaně. „Byli jsme parťáci už jako malí spratci, ale tohle je fakt moc.“

„Jo.“ Joe souhlasil, protože mu připadalo zbytečné ohledně něčeho tak zjevného lhát.

Stěnou hnědého býlí na okraji pole za slévárnou projela čtyři policejní auta. Rostliny měly barvu říčního řečiště a tyčily se dobré dva metry vysoko. Auta rostliny přimáčkla k zemi a odhalila za nimi skupinku stanů. Žena v šedém šátku, s miminem v náruči, se skláněla nad nedávno uhašeným ohněm a snažila se nachytat pod kabát co nejvíc zbylého tepla.

Joe naskočil do essexu a vyjel ze slévárny. Bratři Bartolové se v coleu prohnali kolem něj a na pruhu suché červené hlíny jim podklouzl zadek. Hlínu to odhodilo na Joeovo přední sklo. Vyklonil se z okna, a zatímco pravou rukou řídil, levou sklo očistil. Essex se na nerovném povrchu pořádně natřásal a Joea najednou něco kouslo do ucha. Když hlavu stáhl zpátky, viděl mnohem líp, ale z ucha mu prýštila krev a řinula se mu pod límec a dolů po hrudníku.

Cosi zacinkalo a zabubnovalo na zadní okno, podobný zvuk, jako když házíte žabky mincemi na plechové střeše, a pak se okno rozprsklo a o palubní desku křísila kulka. Nalevo vedle Joea se objevil jeden policejní vůz a napravo druhý. V tom pravém seděl na zadním sedadle policajt, který opřel o rám okna hlaveň thompsonu a začal pálit. Joe dupl na brzdu tak tvrdě, že se mu ocelové pružiny opěradla namáčkly na žebra. Okno spolujezdce se roztráсило. Přední okno také. Z palubní desky létaly třísky na Joea a na přední sedadlo.

Vůz napravo právě zatáčel blíž k němu a pokusil se zastavit také. Zvedl se na čumáku a pak se vznesl ze země, jako by ho sebral mocný poryv větru. Joe ještě stačil zahlédnout, jak dopadl na bok, než do essexu z druhé strany naboural druhý vůz a vepředu se z býlí před řadou stromů vynořil balvan.

Předek essexu se zmáčkl, zbytek se zlomil doprava a Joe se zlomil s ním. Vůbec necítil, že opustil auto, dokud nenarazil do stromu. Ležel tam dlouho, pokrytý střepy a borovým

jehličím, ulepený vlastní krví. Myslel na Emmu a myslel na tátu. Les byl cítit jako pálící se vlasy a on si pro jistotu zkontroloval hlavu a chlupy na ruce, ale byl v pořádku. Seděl v jehličí a čekal, až ho pittsfieldská policie zatkne. Mezi stromy stoupal kouř. Byl černý a mastný a nepřítisť hustý. Proplétal se mezi stromy, jako by po někom pátral. Joe po chvíli pochoopil, že policie nepřijde.

Když vstal a zahleděl se přes potlučený essex, druhé auto nikde neviděl. Jen to první, z něhož po něm pálili z thompsonu; leželo v poli na boku, dobře dvacet metrů od místa, kde ho viděl dopadnout.

Ruce měl potřhané od skla a od třísek, které poletovaly po autě. Nohy měl v pořádku. Ucho mu nadále krvácelo. Když zjistil, že zadní okno essexu je na straně řidiče nepoškozené, zadíval se na svůj odraz a zjistil proč – chyběl mu levý ušní lalůček. Rána byla hladká a čistá, jako by mu ho uřízla břitva. Za svým odrazem Joe uviděl koženou brašnu s penězi a zbraněmi. Dveře zprvu nešly otevřít a musel se oběma nohama zapřít o dveře řidiče, ve kterých už by dveře asi nikdo nepoznal. Zabíral ze všech sil, táhl, dokud na něj nešly závratě. A ve chvíli, kdy už si říkal, že by se možná měl poohlédnout po nějakém kamenu, se dveře s hlasitým zasténáním otevřely.

Sebral tašku a vydal se pryč od pole, hlouběji do lesa. Přišel k nevelkému suchému stromu, který byl v plamenech, dvě největší větve se stáčely k ohnivě kouli uprostřed, jako by šlo o člověka, který se snaží uplácat oheň na vlastní hlavě. Podrost byl uválcovaný dvěma mastnými černými stopami po pneumatikách a ve vzduchu viselo několik hořících listů. Potom našel druhý hořící strom a keřík, a černé stopy po pneumatikách tu byly ještě černější a mastnější. Asi po padesáti metrech došel k rybníčku. Po okrajích se kroutila pára a v úponcích se zvedala z hladiny a Joe v první chvíli nepoznával, co před sebou vidí. Policejní vůz, který do něj narazil, vjel v plamenech do vody a teď seděl uprostřed rybníčku, hladina mu sahala k oknům a zbytek byl ohořelý a na střeše dosud tančily modré plamínky.

Okna byla vyražená. Díry po thompsonu v zadní části vypadaly jako spodky rozplácnutých plechovek od piva. Řidič napůl visel ze dveří. Celý černý kromě očí, které díky kontrastu se zuhelnatělým zbytkem působily o to běleji.

Joe vstoupil do rybníčku a došel až ke dveřím spolujezdce, kde mu voda sahala těsně pod pás. Nikdo další v autě nebyl. Strčil hlavu do okna, přestože to znamenalo, že se ocitne nepříjemně blízko mrtvého těla. Z řidičova spáleného masa sálaly vlny tepla. Vytáhl hlavu z auta; byl si jistý, že když vůz uháněl po poli, viděl v něm dva policajty. Znovu ucítil vařené maso a sklonil hlavu.

Druhý policajt ležel u jeho nohou v rybníčku. Vzhlížel z písčitého dna, pravou polovinu těla stejně zčernalou jako jeho kolega, levou zkrabatělou, ale dosud bílou. Byl zhruba v Joeově věku, možná o rok starší. Pravou rukou ukazoval nahoru. Nejspíš se s její pomocí vytáhl z hořícího auta, a když po zádech padl do vody a zemřel, ruka už tak zůstala.

Přesto to vypadalo, jako kdyby ukazoval na Joea, s jasným poselstvím:

Za tohle můžeš ty.

Ty. Nikdo jiný. Každopádně nikdo, kdo zůstal naživu.

Ty jsi ten první červotoč.

kapitola čtyři

DÍRA UPROSTŘED VŠEHO

Když se vrátil do města, nechal ukradené auto v Lenoxu a nahradil ho Dodgem 126, který našel zaparkovaný na Pleasant Street v Dorchesteru. Dojel s ním na K Street v jižním Bostonu, chvíli seděl kus od domu, ve kterém vyrostl, a zvažoval svoje možnosti. Moc jich neměl. A než padne soumrak, nebude mít nejspíš už žádné.

Bylo to ve všech večernících:

TŘI PITTSFIELDŠTÍ POLICISTÉ MRTVÍ

(The Boston Globe)

3 MASSACHUSETTŠTÍ POLICISTÉ BRUTÁLNĚ ZABITI

(The Evening Standard)

MASAKR POLICISTŮ V ZÁPADNÍM MASSACHUSETTS

(The American)

Ti dva muži, které Joe našel v rybníčku, byli identifikováni jako Donald Belinski a Virgil Orten. Oba po sobě zanechali manželku. Po Ortenovi navíc zůstaly dvě děti. Po důkladné prohlídce fotografií dospěl Joe k názoru, že Orten byl řidič a Belinski ten, který na něj ukazoval z vody.

Věděl, že ve skutečnosti jsou mrtví kvůli pitomosti svých policajtských kolegů, kteří pálili thompsonem z auta poskakujícího po nerovném povrchu. Tohle věděl. A taky věděl, že byl Hickeyho červotočem a Donald s Virgilem by na tom poli

vůbec nebyli, kdyby on a bratři Bartolové nepřijeli do jejich městečka vykrást jednu z místních malých bank.

Třetím mrtvým policajtem byl Jacob Zobe, který u státní rezervace October Mountain zastavil jakési auto. Dostal jednu kulku do břicha, která ho přiměla se předklonit, a druhou do temene, která ho zabila. Vrah či vrahové mu následně ještě přejeli kotník, čímž mu rozdrtili kost, a ujeli.

Vypadalo to na Diona. Takhle se vždycky rval – praštil člověka do břicha, aby ho dostal do předklonu, a pak ho mydlil do hlavy, dokud se nesložil. Pokud Joe věděl, Dion zatím nikoho nezabil, ale párkrát k tomu neměl daleko a nenáviděl poldy.

Vyšetřovatelé zatím neoznačili žádné podezřelé, přinejmenším ne veřejně. Dva z pachatelů popisovali jako „podsadité“ a „cizího původu a pleti“ a třetí – nejspíš také cizinec – byl postřelen do obličeje. Joe se zadíval na svůj odraz ve zpětném zrcátku. Technicky vzato se s tím nedalo než souhlasit: ušní lalůček je součástí obličeje. Tedy, v jeho případě, byl.

Přestože zatím nikdo nevěděl, jak se jmenují, portrétista z pittsfildského policejního oddělení načrtl jejich podobu. Takže většina novin sice ve spodní části přední strany otiskla fotografie těch tří policajtů, ale v horní části skici Diona, Paola a Joea. Dion s Paolem působili papulatěji než ve skutečnosti a Joe by se musel zeptat Emmy, jestli jeho obličej skutečně vypadá tak hubeně a má tak vlčí rysy, ale jinak byly podobizny pozoruhodně přesné.

Rozběhlo se policejní pátrání ve čtyřech státech. Byl osloven Úřad pro vyšetřování a údajně se měl k pátrání připojit.

Touhle dobou už noviny jistě viděl táta. Jeho otec, Thomas Coughlin, zástupce superintendanta bostonské policie.

Jeho syn spolupachatelem vraždění policistů.

Od té doby, co před dvěma lety zemřela Joeova máma, pracoval táta šest dní v týdnu do úmoru. A když se teď rozběhne pátrání po jeho vlastním synovi, nechá si pravděpodobně donést do kanceláře lehátko a domů se nevrátí, dokud případ neuzavřou.

Jejich rodinný dům byla třípatrová řadovka. Působivá budova, průčelí z červených cihel, kde všechny středové pokoje měly výhled na ulici a pyšnily se obloukem arkýřových oken. Byl to dům s mahagonovými schodišti, zasouvacími dveřmi, parкетovými podlahami, šesti pokoji, dvěma koupelnami s tekoucí vodou a jídelnou, jaká by se neztratila ani na anglickém hradě.

Když se jistá žena jednou Joea zeptala, jak je možné, že se člověk pocházející z tak dobré rodiny a z tak skvělého domova stal gangsterem, opáčil dvě věci: a) není gangster, pouze kriminálník; b) nepochází ze skvělého domova, pouze ze skvělého domu.

Joe vešel do tátova domu. Z telefonu v kuchyni zavolal ke Gouldovým, ale nedočkal se odpovědi. Brašna, kterou přinesl s sebou, obsahovala šedesát dva tisíc dolarů. I třetina mohla rozumně šetrnému člověku vydržet deset, možná patnáct let. Joe šetrný nebyl, proto odhadoval, že by mu vydržela čtyři roky. Na útěku jen rok a půl. Víc ne. Ale za tu dobu něco vymyslí. Tohle mu šlo: myslet za pochodu.

Nesporně, pronesl hlas, který se podezřele podobal hlasu jeho nejstaršího bratra. Zatím to vycházelo tak skvěle.

Zavolal do ilegální nálevny strejdy Boba, ale výsledek byl stejný jako u Gouldů. Pak si vzpomněl, že se Emma v šest večer účastní večíрку při příležitosti otevření hotelu Statler. Vytrhl z vesty hodinky: za deset minut čtyři.

Dvě hodiny volna ve městě, ve kterém teď už volný vůbec nebyl.

Příliš dlouhá doba na to, aby ji strávil někde na veřejnosti. Mezitím policie zjistí, jak se jmenuje a kde žije, a dá dohromady seznam jeho známých společníků a oblíbených podniků. Uzavrou všechna autobusová a železniční nádraží, i ta venkovská, a na všech silnicích budou zátarasy.

Jenže to může být dvojsečné opatření. Zátarasy se totiž budou soustředit na to, aby se nedostal do města, protože se

předpokládá, že je pořád někde mimo. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že je právě teď tady a plánuje, jak znovu vyklouznout ven. Nikoho by to ani ve snu nenapadlo, protože jenom ten nejpitomější kriminálník na světě by riskoval návrat do jediného města, které kdy zval domovem, poté, co spáchal nejzávažnější zločin v kraji za posledních pět nebo šest let.

Byl tím pádem nejpitomější kriminálník na světě.

Nebo ten nejmazanější. Prakticky jediné místo, kde ho právě teď nehledali, bylo to, které měli přímo pod nosem.

Nebo si to aspoň namlouval.

Pořád mu zbývala možnost – a měl ji využít už v Pittsfieldu – prásknout do bot. Ne za dvě hodiny. Hned. Nečekat na ženu, která se za stávajících okolností beztak nejspíš rozhodne se k němu nepřidat. Prostě vypadnout v tom, co má zrovna na sobě, a s brašnou peněz v ruce. Všechny silnice jsou sledované, jistě. Stejně tak vlaky a autobusy. A i kdyby se mu podařilo dostat se na venkov jihozápadně od města a ukrást tam koně, stejně by mu to nebylo k ničemu, protože na něm neumí jezdit.

Takže zbývalo moře.

Potřeboval by loď, ale žádný výletní člun ani zjevné pašerácké plavidlo jako skif nebo pramici. Potřebuje rybářskou loďku, s rezavými oporkami a roztřepenými lany, s hromadou zprohýbaných humřích pastí na palubě. Něco z Hullu nebo Green Harboru nebo Gloucesteru. Kdyby vyplul v sedm, měl by čas tak do tří, do čtyř ráno, než rybář zjistí, že zmizela.

Takže teď začne okrádat pracující.

Jenže loďka určitě bude registrovaná. Bude muset být, jinak si vybere jinou. Zjistí, na jakou adresu je registrovaná, a pošle majiteli dost peněz na to, aby si koupil dvě nové anebo se na lovení humrů konečně vysral.

Napadlo ho, že tenhle způsob uvažování nejspíš vysvětluje, proč ani po tolika loupežích a přepadeních nemá prakticky nikdy v kapse peníze. Někdy si říkal, že krade jen proto, aby peníze přesunul z jednoho místa na jiné. Ale kradl i proto, že ho to bavilo a šlo mu to a vedlo to k dalším věcem, které mu

šly, jako pašování alkoholu, což byl koneckonců taky důvod, proč si uměl poradit s loděmi. Loni v červnu se plavil z jedné bezejmenné osady v Ontariu přes Huronské jezero do Bay City v Michiganu, v říjnu zase z Jacksonville do Baltimoru a loni v zimě přepravil zásilku čerstvě destilovaného rumu ze Sarasoty přes Mexický záliv do New Orleans, kde během jediného víkendu rozházel celý výdělek ve Francouzské čtvrti za neřesti, z nichž si dnes vybavoval jen nepatrné zlomky.

Takže uměl řídit většinu lodí, což znamenalo, že mohl většinu lodí ukrást. Mohl by vyjít z domu a být za půl hodiny v South Shore. Do North Shore by mu to trvalo o něco déle, ale v tomhle ročním období by tam mělo být víc lodí na výběr. Kdyby vyplul z Gloucesteru nebo z Rockportu, mohl by se během tří čtyř dnů dostat na Nové Skotsko. A pak by po pár měsících poslal pro Emmu.

Což mu připadalo poměrně dlouho.

Ale ona na něj počká. Miluje ho. Sice to nikdy neřekla, to je pravda, ale cítil, že to říct chce. Miluje ho. A on miluje ji.

Počká na něj.

Možná by se mohl zastavit v tom hotelu. Jen nakouknout dovnitř, jestli ji tam neuvidí. Kdyby zmizeli společně, nikdo by neměl šanci je vystopovat. Kdežto kdyby zmizel sám a potom pro ni poslal, policajti nebo Úřad pro vyšetřování by mezitím přišli na to, co je Emma zač a co pro něj znamená, takže by do Halifaxu nejspíš dorazila s četou poldů v patách. Sotva by jí otevřel dveře, snesl by se na něj déšť kulek.

Nepočká na něj.

Buď teď odejde s ní, nebo bude navždy bez ní.

Zadíval se na sebe ve skle máminy vitríny na porcelán a vzpomněl si, proč sem vlastně přišel – ať se vydá kamkoli, takhle oblečený se moc daleko nedostane. Levé rameno kabátu měl zčernalé krví, boty a záložky kalhot celé od bahna, košili potřhanou z lesa a potřísněnou kapkami krve.

V kuchyni otevřel box na chleba a vyndal z něj láhev rumu značky A. Finke's Widow. Zkrátka „Finkese“, jak se mu často

říkalo. Zul se a vzal s sebou boty a rum po zadním schodišti do tátova pokoje. V koupelně si smyl z ucha co nejvíc zaschlé krve, ale tak, aby si nestrhl strup. Když si byl jistý, že rána nezačne znovu krváčet, o několik kroků ustoupil a prohlédl si ucho v porovnání s tím druhým a se zbytkem obličeje. Až se strup sloupne, rozhodně nepůjde o znetvoření, které by upoutávalo pozornost. I teď se většina černého strupu nacházela na spodní straně ucha; byl nápadný, to nepochybně, ale ne jako třeba monokl nebo zlomený nos.

Zatímco si z tátovy skříně vybíral oblek, dopřál si pár loků Finkese. Táta měl obleků celkem patnáct, o třináct víc, než by odpovídalo jeho policejnímu platu. Totéž platilo o botách, košilích, kravatách a kloboucích. Joe si vybral světle hnědý jednořadý oblek s proužkem od Harta, Schaffnera a Marxe a k němu bílou košili značky Arrow. Hedvábná kravata byla černá s šikmými červenými proužky zhruba v deseticentimetrových rozestupech, boty černé nettletonky a klobouk Knapp-Felt, hebký jako hrdliččí náprsenka. Svlékl se a své oblečení úhledně složil na podlahu. Pistoli a boty položil navrch a oblékl si tátovy věci, potom si pistoli zasunul na kříži za pas.

Soudě podle délky kalhot přece jen nebyli s tátou úplně stejně vysocí. Táta byl o kousek vyšší. A klobouky měl o trochu menší než Joe. Tenhle problém Joe vyřešil tím, že si klobouk posunul dozadu, aby působil světáčtěji. U kalhot dole nadvakrát založil manžety a přichytil je spínacími špendlíky z mámina šicího stolu.

Odnesl špinavé věci a láhev kvalitního rumu dolů do tátovy pracovny. Ani dnes se při překročení prahu téhle místnosti v tátově nepřítomnosti neubráníl pocitu jakési svatokrádežnosti. Zastavil se a zaposlouchal – tikání litinových radiátorů, škrábání bicích kladívek v pendlovkách v chodbě, které se chystaly odbít čtvrtou. Přestože si byl jistý, že je v domě sám, měl pocit, že ho někdo sleduje.

Ve chvíli, kdy kladívka hodin udeřila, Joe vstoupil do pracovny.

Pod vysokým arkýřovým oknem s výhledem na ulici stál zdobený viktoriánský dvojmístný stůl vyrobený v polovině minulého století v Dublinu. Stůl, o jakém žádný pachtýřský synek ze zapadáka jako Clonakilty nemohl rozumně předpokládat, že by někdy mohl zdobit jeho dům. Totéž platilo pro příborník pod oknem, orientální koberec, tlusté jantarové závěsy, karafy z Waterfordu, dubovou knihovničku a knihy vázané v kůži, které se táta nikdy neobtěžoval číst, bronzové garnýže, starožitné kožené sofa a křesla či humidor z ořechového dřeva.

Joe otevřel jednu ze skříněk pod knihovničkou a shrbil se před trezorem, který se tam nacházel. Vytočil kombinaci – 3-12-10, měsíce narození jeho a obou jeho bratrů – a trezor otevřel. Bylo tu pár šperků po mámě, pět set dolarů v hotovosti, kupní smlouva na dům, rodné listy jeho rodičů, štos papírů, které neměl zájem si prohlížet, a něco přes tisíc dolarů ve státních dluhopisech. Joe všechno vyndal a rozložil na podlahu napravo od dvířek skřínky. Zadní stěna trezoru byla z téže tlusté oceli jako zbytek. Joe zatlačil palci do horních rohů, celou stěnu uvolnil a položil na dno prvního trezoru, zatímco se před ním objevil číselník druhého.

Uhodnout tuhle kombinaci mu svého času dalo mnohem větší práci. Snažil se o to od čtrnácti let. Vyzkoušel všechna data narození v rodině, ale nikam se nedostal. Vyzkoušel čísla policejních stanic, ve kterých táta během těch let pracoval. Stejný výsledek. Když se mu vybavilo, že táta někdy říkal, že štěstí, smůla a smrt chodí vždycky ve trojicích, vyzkoušel i všechny permutace tohoto čísla. Bez úspěchu. Potom si v sedmnácti letech jednoho dne všiml dopisu, který táta nechal ležet na stole – korespondence s přítelem, velitelem hasičů v Lewistonu. Dopis byl natukáný na tátově psacím stroji a plný lží, které se jako stuha vinuly celým textem: „Jsme s Ellen šťastní, pořád zbláznění jeden do druhého jako ten den, kdy jsme se seznámili...“ „Aiden se z těch temných událostí v září roku 1919 poměrně brzy oklepal...“ „Connor učinil ohromný pokrok v zotavení...“ a „Vypadá to, že Joseph na podzim nastoupí v Bostonu

na vysokou. Mluví o tom, že ho láká obchod s dluhopisy...“ Pod tu snůšku keců se potom podepsal *Tvůj TXC*. Takhle podepisoval všechno. Nikdy neuvedl celé jméno, jako by se bál, že by se tím mohl nějak zkompromitovat.

TXC.

Thomas Xavier Coughlin.

TXC.

20-24-3.

Joe teď ta čísla vytočil, a druhý trezor se s pronikavým vrzutím pantů otevřel.

Byl zhruba půl metru hluboký. Tři čtvrtiny z toho zabíraly peníze. V cihličkách, pevně ovázané červenými gumičkami. Některé z těch bankovek tu pravděpodobně ležely už v dobach před Joeovým narozením a některé sem Thomas možná uložil teprve minulý týden. Život plný úplatků, provizí a podvodů. Jeho táta – pilíř Města na hoře, amerických Atén, Pupku světa – byl větší kriminálník, než na jakého to Joe kdy mohl dotáhnout. Joe se totiž nikdy nenaučil ukazovat světu víc než jednu tvář, zatímco jeho táta jich měl v zásobě tolik, že už se pomalu nedalo poznat, která je ta pravá a které jsou jen imitace.

Joe věděl, že kdyby trezor vyprázdnil, měl by z čeho žít, i kdyby byl na útěku deset let. A kdyby se dostal tak daleko, že by po něm přestali pátrat, mohl by s těmihle penězi proniknout do rafinování kubánského cukru nebo destilování melasy a během tří let se stát pirátským králem, takže by si do konce života nemusel dělat starosti s tím, kam složit hlavu a co vzít do úst.

Jenže on tátovy peníze nechtěl. Přisvojil si jeho šaty, protože se mu líbila představa, že opouští město oblečený jako ten starý zmetek, ale radši by si zpřelámal ruce, než by jimi utrácel tátovy peníze.

Položil své úhledně složené oblečení a zablácené boty na tátovy špinavé peníze. Napadlo ho, že by u nich mohl nechat vzkaz, ale nevěděl, co by vlastně ještě mohl říct, proto trezor

zavřel a zatočil číselníkem. Potom vrátil na místo falešnou zadní stěnu prvního trezoru a ten také zamkl.

Asi minutu přecházel po pracovně a naposledy si všechno rozmýšlel. Pokusit se dostat k Emmě během slavnostní akce, které se účastní většina předních osobností města a kam budou pozvaní hosté přijíždět v limuzínách, působilo jako vrchol šílenství. Ve střízlivé atmosféře pracovny se na něj možná konečně přeneslo něco z otcova nemilosrdného pragmatismu. Musí využít příležitosti, kterou mu bohové poskytli – únikové cesty z města, do něhož se podle všech bude snažit naopak vstoupit. Jenže čas hraje proti němu. Musí vyjít z tohoto domu, nasednout to odcizeného dodge a upalovat na sever, jako by za ním silnice hořela.

Vyhlédl z okna na K Street, na niž se snášel vlhký jarní podvečer, a připomněl si, že ho Emma miluje a počká na něj.

Venku na ulici se posadil do dodge a zahleděl se zpátky na rodný dům, na dům, který z něj udělal muže, jímž dnes je. Ve srovnání s většinou ostatních bostonských Irů vyrostl v náručí luxusu. Nikdy nešel do postele hladový, nikdy přes prošoupané podrážky necítil dláždění. Dostalo se mu vzdělání, nejprve od jeptišek, potom od jezuitů, od nichž na jedenáctém stupni odešel. Na rozdíl od většiny těch, s nimiž se ve své branži setkával, vyrostl v ohromném pohodlí.

Jenže uprostřed všeho zela díra, ohromná propast mezi Joem a jeho rodiči, která odrážela propast mezi jeho matkou a otcem a propast mezi jeho matkou a světem tam venku. Jeho rodiče před Joeovým narozením vedli válku, která skončila průměrně tak křehkým, že jím mohlo otrást i samo připuštění její existence, proto o ní nikdy nikdo nemluvil. Přesto se mezi nimi rozkládalo bojiště; ona seděla na jedné straně, on na druhé. A Joe seděl uprostřed, mezi zákopy, na sežehlé půdě. Tahle díra uprostřed domu byla dírou mezi jeho rodiči a jednoho dne si našla i Joea. Jeden čas, vlastně celých několik let